

Dayanışma

TEMMUZ 1985

SAYI: 36 2.-DM

Sol Birlik'in Paris toplantısından bir görünüm

Polise yeni yetkiler veren yasa yürürlüğe girdi

Faşizmin kurumlaşmasında yeni bir adım daha

- Yasa polise kişinin özel yaşamını yönlendirme, ahlaki değerlerine kendi yorumuna müdahale imkânını tanıyor. İşkence "ilk sorgu" aşamasının vahşeti olmaktan çıkarak yargılama sürecinin bir parçası olarak yasallaşiyor.

Özal'ın kaba antikomünizmi

- DİSK ve Barış Derneği yöneticilerini keyfince suçlayan Özal, antikomünizmin dozunu artırarak ABD'ye göz kırıyor ve ilave ekonomik prim istiyor

Turgut Özal bir Amerikan gazetesine verdiği demeçte DİSK'in "komünistlerden mali yardım gördüğünü" ve "anarşiye finans ettiğini" belirtmiş ve Barış Derneği için "gizli faaliyet gösteren komünist örgüt" iddiasını ileri sürmüştür. (Devamı 9. sayfada)

Polisi sınırsız yetkilerle donatan yasa Evren tarafından onaylandı ve yürürlüğe girdi. Önce şunu sormak gerekiyor: Bu yasaya kim, neden gerek gördü?

Cevabı kolay bir soru. Yasayı Evren cuntası, ordu istedi. Hükümet ne edip edip bu yasayı çıkarmak zorundaydı. Zaten bu yasaya Özal'ın karşı olması da beklenemezdi.

Yasa, kademeli olarak kaldırılan sıkıyönetimin yerine güçlü bir silahlı kuvvet geçirmeyi amaçlıyor. Özal "sıkıyönetimin kaldırılmasından doğacak boşluğu" bu yasayla doldurmayı düşündüklerini söylüyordu. Hukuka göre değil, keyfi yoruma göre sınırsız müdahale gücü ve yetkisi olan (tıpkı sıkıyönetim gibi) bir polis gücü ancak sıkıyönetimin görevlerini üstlenebilir.

Peki bunca gürültü neden koptu? Bu sorunun cevabı ilkinde biraz daha karmaşık. Bugüne dek cuntayı destekleyen güçler de dahil Avrupa'da yasaya şiddetli tepkiler yükseldi. Onlar için bu yasa, "demokrasiye gidiş" in önüne dikilen bir "engel"di. HP de bu tür bir "muhalafet"le, kendince puan toplamaya çalıştı.

Ancak gözden irak tutulmaması gereken husus, yasaya yönelik yaygın tepkilerin ço-

(Devamı 9. sayfada)

Gerçek Münih Komitesi'nin daha önce Münih'te düzenlediği bir toplantıdan görünüm.

TSİP'in Münih toplantısı 15 Haziran'da yapıldı

15-16 Haziran büyük işçi direnişinin 15. ve Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin 11. kuruluş yıldönümü Münih'te bir toplantı ile kutlandı.

Toplantıda parti adına yapılan konuşmada "15-16 Haziran'ı yaratan sınıfın bugün çok daha deneyimli olarak faşizme karşı demokrasi mücadelesinin içinde ve başında ol-

(Devamı 9. sayfada)

Kuzey Kıbrıs seçimlerinde sol gücünü gösterdi

- Kuzey Kıbrıs'ı Adanın bütünlüğünden adım adım koparma planı Adadaki Türklerin baskı altına alınmasıyla birlikte yürütülüyor.

Kıbrıs'ın kuzeyinde Türk ordusu tarafından kontrol altında tutulan Türk kesiminde son bir ayda üç "seçim" yapıldı. İlerici güçlerin karşı çıktığı anayasa referandumunda kabul edildikten sonra başkanlık seçimleri 9 Haziran'da gerçekleşti. Denktaş bu seçimlerde oyların %70'ini alarak

(Devamı 9. sayfada)

CTP Genel Başkanı Özker Özgür

Türkiye Kürdistanında askeri yığınak

Türk ordusu Türkiye-İran-İrak sınır üçgeni Seydkan bölgesine askeri yığınak yapıyor. Aynı bölgeye Saddam da yeni askeri birlikler gönderiyor.

Bu bölgede binlerce Kürt ailesi yaşıyor. Irak ordusundan kaçan yurtsever subay ve erler de CÜD'un (Irak Ulusal Demokratik Cephesi) himayesinde bu bölgede barınıyorlar.

Ankara'daki faşist yönetim, Mayıs 1983 ve Ekim 1984'te giriştiği fakat yenilerek çekilmek zorunda kaldığı Kürdistan'da bu kez daha geniş bir askeri hareketin planlarını, Saddam'la işbirliği içinde hazırlıyor.

ABD "Senato Dış Yardım Komisyonu" başkanı 18 Haziran günü yaptığı konuşmada Türkiye'deki yönetimin "emperyalizm uşaklığı" yanına çok açık bir dille laf dokundurarak, "Türkiye yardımımızın bedelini ödemek için ABD'yi daha çok desteklemeli, yanımızda bulunmalıdır" uyarısında bulunmuştu. Bu, Evren-Özal rejiminin önüne yeni ve somut işbirlikçi görevler koymak anlamına geliyordu.

(Devamı 9. sayfada)

Sol Birlik geceleri başarılı geçti

- Paris, Kopenhag, Basal ve Berlin'de yapılan toplantılara binlerce kişi katıldı.

Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde oluşturulan Sol Birlik Komiteleri tarafından düzenlenen 15-16 Haziran'ın 15. yıldönümü kutlama toplantıları başarılı geçti.

1 Haziran tarihinde Paris'te düzenlenen ve 1000 civarında Türkiyelilerin izlediği gecede Sol Birlik adına konuşma yapan TİP Genel Başkanı Behice Boran, konuşmasında; Türkiye'de işçi sınıfının ve tüm emekçi katmanların ağır bir baskı altında olduğunu, Türkiye ve T.Kürdistan'ndaki bu baskı ve katliamlardan, ülkenin içinde bulunduğu ekonomik bunalımdan kurtulmanın yolunun faşizmi alaşağı etmekle mümkün olacağına değinerek, faşizmi iktidardan göndermenin yolunun anti-faşist güçlerin faşizme karşı birlikte mücadele etmesinden geçtiğini ve Sol Birlik'in bu yolda atılan tarihi bir adım olduğunu vurguladı.

Başta Fransa Komünist Partisi ve diğer ülke işçi sınıfı partilerinin temsilcilerinin de hazır bulunduğu gecenin kültür bölümünde sanatçıların ve folklor ekiplerinin sunduğu program ilgiyle izlendi.

22 Haziran'da İsveç'in Basal şehrinde Sol Birlik komitesi tarafından düzenlenen 15-16 Haziran kutlama gecesine 800'ün üzerinde izleyici katıldı.

DİSK Yönetim Kurulu üyesi Yaşar Arıkan gecede yaptığı konuşmada Türkiye işçi sınıfının 15-16 Haziran

(Devamı 9. sayfada)

F. Almanya'da rövanşist çılgınlıklar yükseliyor

- SPD, Yeşiller ve DKP hükümetin beslediği "rövanşist" eğilimlerin yarattığı tehlikeye dikkat çekti.

15-16 Haziran'da Hannover'de "Silezyalılar Buluşmaları" Buluşmaya F.Alman Başbakanı Kohl, CDU ve CSU partilerinden yönetici ve milletvekilleri, F.Alman milliyetçisi çeşitli gruplar ve NDP (Nasyonal Alman Partisi) taraftarları katıldılar.

Buluşmanın anlamı şuydu: Bugün Polonya toprakları arasında bulunan Silezya'nın "F. Almanya'ya ait olduğunu" vurgulamak. Bu, düpedüz F.

(Devamı 9. sayfada)

İrkçılığa karşı muhteşem gösteri

Geçtiğimiz ay Fransa'nın 25 kadar siyasi, mesleki ve kültürel kuruluşunun sanatçılarıyla birlikte irkçılığa karşı, "SOS-Racisme" adı

altında ve festival tarzında Paris'te düzenlenen demokratik nitelikteki gösteri Fransa'da

(Devamı 9. sayfada)

Dayanışma

Sodep mitingi ve arkası

- Evren; "Bu bize ders oldu" diyerek izinli mitinglere bile tahammül etmeyeceklerini açıklamış oldu. Evren'in "izni kadar" muhalafet sürekli ve kalıcı olamaz.

"Boş tencereler" Özal'a gösterildi. Sorumlular arasında o da var. Ama bugün halkımızın baş düşmanı Cunta'dır. SODEP eğer halkın çıkarlarını savunacaksa, muhalafetin yönünü Kenan Evren diktatörlüğüne yöneltmek zorundadır.

9 Haziran'da yapılan SODEP mitingine geniş açıdan bakmalı. İzinli yahut izinsiz, halk kitlelerinin taleplerini yansıtan her eylem demokrasi mücadelesinin yararlıdır. SODEP mitingi de, geniş katılım sağlaması, emekçilerin sıkıntılarını duyurması ve yığınların demokrasiye sahip çıkmalarını vurgulaması yönünden yararlı olmuştur.

Ama günümüz şartlarında herşeyi iyi tartmalı, gerçeği gözden kaçırmamalıdır. SODEP mitingini de doğru değerlendirmeliyiz.

Halkın "tenceresi boştur" fakat sorumlusu Özal değil Cunta'dır. Tencereler "kıtıktan" değil, faşizmden ötürü boştur. Asıl sorumlu Cunta'dır.

Bugün "ekmek" istemek tek başına hiçbirşey ifade etmez. Ekmek ve özgürlük aynı şeydir. Her ikisini de gaspeden güç Cunta'dır.

"Önce Özal, sonra Cunta" demek kurnazlık değildir. Özal'ın alternatifi, rejim değişmesi de bulunur. Cunta'ya alternatif bulunabilir. Bu DEMOKRASİDİR.

Muhalafet süreklilik ve kalıcılık ister. SODEP mitinginin arkası nedir, ne gelecektir? Yeni bir miting için yeni bir izin mi beklenecektir? "Tıss"layan, rejimin subaplarıdır, rejime indirilecek darbelerin sesi esas alınmalıdır, o nereden gelecektir?..

"Boş tencere" mitingi!.. Evet ama bundan ne çıkar ve ne çikmalıdır. Şili halkı dört yıldan bu yana "boş tencere" mitingleri yapmaktadır, hem de izinsiz. Ama Şili halkı bunu faşizme karşı yürüttüğü gözüpük mücadelenin moral sembolü olarak görüyor. Başka ve sürekli, hem de "izinli" yahut "izinsiz" keyfiyetini gözmetmeyen bir mücadele anlayışına ihtiyaç var. Bu sadece SODEP'in işi olamaz. Yığınların işi olabilir.

Yığınların SODEP'e yahut DYP'ye yahut DSP'ye dönük coşkularına da aldanmamak gerekir. Yığın coşkusu, somut istemler temelinde ve baş düşmanı bilinçle ayırıp ona karşı yükseliyorsa demokrasi hedefini görebilir.

Yığınlara bu hedefi göstermek, kendilerini yığınlara umut odağı olarak sunanların, aynı zamanda kararlı birer demokrasi savunucusu olmalarıyla mümkündür.

SODEP'in savunduklarının bir kısmı ile demokrasi güçlerinin savunduğu taleplerden bir kısmı çok denk düşüyor olabilir, fakat yetmez. SODEP'in demokrasi istemindeki samimiliğin ve kararlılığın ölçütü, elbette ki komünistlerle, sol güçlerle, demokrasinin tutarlı savunucularıyla hemen bugün işbirliği yapması da değildir. Bunun ölçütü, kendi taleplerinin gerçekleşmesinin önündeki SOMUT faşizm engelini de yığınlara göstermesi, öngördüğü siyasi demokrasi çerçevesini açık seçik anlatmasıdır.

SODEP için doğru olan, DSP için de doğrudur, -eğer faşizme karşı olduğu varsayılacaksa- DYP için de...

Geminin kaptanı kim?

İşverenler ve Özal hükümeti karşısında gerileye gerileye manevra alanı bile kalmayan, örgüt tabanındaki işçilerin giderek artan tepkileri ve feriyatları karşısında iyice sıkışan Türk-İş yönetiminin "sorunları tabana anlatmak" için düzenlemeyi kararlaştırdığı bir dizi toplantının ilki geçtiğimiz ay Bursa'da yapıldı.

Toplantıya katılan işçi sayısının azlığını, işçilerin futbol maçına ve güneşli bir tatil gününde piknik yapmaya tercih etmelerine bağlayan

Türk-İş yöneticileri yaptıkları konuşmalarda hükümetten sonra işçilere de "teessüf" etmişler! Gerçi toplantıyı engellemek için işverenlerin o gün olağan-dışı fazla mesai koydukları ve polis yetkililerinin "salon dışına taşanların tutuklanacağı" gibi tehditler savurdıkları bilinmektedir. Ayrıca, Türk-İş'e bağlı bazı faşist sendikaların örgütlerine "katılmama" talimatı verdikleri de söylenmektedir -böylesi göstermelik bir "eylem"den bile burjuvazinin

"acaba?" endişesi ve korkusu duyduğu belli!- Ancak nice çetin grevler, direnişler, mitingler, 1 Mayıslar, 15-16 Haziranlar yaşamış olan işçi sınıfımız böyle şeylere pabuç bırakmayacağı defalarca göstermiştir. Toplantıya katılımın az oluşunun asıl sebebi elbette Türk-İş'in bugünkü yönetimine duyulan güvensizliktir.

Nasıl güvenilsin ki? Sarı sendikacılık geçmişlerini ve türlü-çeşitli marifetlerini uzun uzun anlatmaya gerek yok. Yönetimin başı Şevket Yılmaz zihniyetini bu toplantıda da ortaya koymuş. Biri kadın, biri erkek, Türk-İş tarafından "seçilmiş" iki işçinin de konuştuğu toplantıda Şevket Yılmaz, hükümetin işçiler aleyhine çeşitli girişimlerine değindikten sonra "50 milyon aynı gemideyiz. Gemi batarsa hepimiz mahvoluruz" buyurmuş. Bilindiği gibi bu, Sabancı, Koç gibi tekelci parababalarının ve Evren, Özal gibi hizmetkarlarının dillerinden düşürmedikleri bir sözdür. Bununla, sınıf kavgasının ne kadar yersiz olduğunu, hepimizin aynı milletten olduğumuzu, işverenlerle işçilerin kardeş olduğunu, sıkıntılarının paylaşılması, yani bütün yükün emekçilerin sırtına vurulması gerektiğini anlatmak isterler. Emperyalizmin ortağı ve uşağı bu sömürgeci batmasından korktukları gemi, kendi yağma düzenleri, holdingleri, fabrikaları, ban-

(Devamı 9. sayfada)

Gerçek gazetesi muhabirlerinin izlenimlerinden

SODEP mitingi

SODEP tarafından 9 Haziran'da İstanbul'da, Saraçhane meydanında düzenlenen pahalılığı protesto mitingine yaklaşık 20 bin kişi katıldı.

İşçilerin, orta yaş grubunun ve emekçilerin çoğunlukta olduğu mitingde gençlik kesimlerinden katılanların az olduğu gözlemlendi. 9 Haziran mitingi, 12 Eylül öncesi mitinglerin coşkusu, canlılığını ve disiplinini taşımasına rağmen baskının ve pahalılığın doruk noktasına ulaştığı böylesine bir dönemde kitlelerin sesini bir ölçüde duyurabilmesi açısından önem kazanıyor.

Kahrolsun Faşist Diktatörlük, Polis Devleti Değil Hukuk Devleti, Demokratik Haklar İçin İleri, Zindanlar Boşalsın, İşkenceye Son, DISK'e Özgürlük, İş-Ekmek-Özgürlük gibi kitlelerin du-

yarlı olduğu konularda sloganlar atıldı.

Polise geniş yetkiler veren yasanın görüşülmesinde olduğu o günlerde, polisin istediği gibi davranabilmesi ve slogan atan gençleri aparatopar alıp götürebilmesi mitingde katılan insanlar üzerinde yığınlak yaratma politikasının bir parçasıydı.

Mitingde konuşma yapan SODEP yetkililerinin gerek anlattıkları konular gerekse kendi kişisel heyecansızlıkları izleyici kitlelerin kürsiye olan ilgisini azalttı. Daha sonra SODEP Genel Başkanı İnönü'nün kürsiye gelmesiyle toplulukta görülen canlılık, İnönü'nün konuşması süresince sürmedi.

Konuşmasında, anayasa değişikliğinden, baskılardan, üniversite özerkliğinden, polis yasanından, genel aftan söze-

den İnönü bütün bu olumsuzlukların kendileri tarafından "Anayasa'nın elverdiği ölçüde" düzeltileceğine ve bunu da kendi iktidarlarının çözebileceğine söyledi.

Konuşması sık sık "Kahrolsun Faşizm!, Zindanlar Boşalsın!, Polis Devleti değil Hukuk Devleti!" gibi sloganlarla kesilen SODEP Genel Başkanı İnönü, topluluğu sık sık bu mitingün yasal bir miting olduğu konusunda uyararak bu tür sloganlarla konuşmasının kesilmemesini istedi.

«Türkleştirme eğitimi»

Türkiye'de "Güneş Operasyonu", "Huzur Operasyonu" vesaire diye basın tarafından allandıra-ballandıra kamuoyuna yansıtılan, fakat kısacası ve Türkçesi "Türkleştirme Operasyonu" niteliğindeki T.C. ordusunun Türkiye Kürdistanı'ndaki baskıcı, asimilasyoncu ve teröristçe eylemleri sürmektedir. Genç genç insanlar "şüpheli" görüldükleri için tutuklanıyor. "Anarşi ve huzuru koruma" adı altında, "silah arama", "bölücü" arama adı altında şehirler kuşatılıyor, köyler basılıyor. Silah veya "bölücü" bulunamayınca köy erkekleri meydan dayığından geçiriliyor. Ve akla gelmedik eziyet ve ızdırıp mazlum Kürt halkına reva görülüyor.

Ve bütün bu olup bitenleri burjuva basını hayasızca ve büyük bir riyakârlıkla "Mehmetçik Doğu'ya huzur getirdi" diye sunmaktadır. Tüm basın ve yayın organları ağız birliği etmişcesine, hepbirlikte Türk şovenizminin zehrini kusmaktadır. Hatta gereği tersyüz etmeyi o derece vardiıyorlar ki, Ordu sözüm ona yöre halkının hertürlü ihtiyaçlarını temin etmek için çalışıyor; sağlık hizmetlerinde bulunup, yeni yollar konular yapıyor, sosyal, kültürel ve eğitim hizmetlerine yardım ediyormuş vb... Meğer T.C. ordusu neymiş de bilmezmişiz!

İşte bir örnek; "Mehmetçik görev içinde eğitim yapıyor", Kürt köylülerine "okuma-yazma öğretiyor". Mehmetçik ve okuma-yazma öğretmek! İnanmak nasıl mümkün? Mehmetçik'in kendisinin okuma-yazmayı askerde öğrendiğini kim bilmez! Üstelik, Türkçe konuşmayı bilmeyen bu Kürt köylülerine okuma-yazma öğretmek Türk ordusuna has bir hüner olmalı.

İşte bir fotoğraf; kadınlar ve erkekler. Arkalarında bir çavuş. "Öğrenciler" in önlerinde ne kalem var, ne kitap, ne de deftere benzeyen birşey. Basbas bağran kocaman bir yalan! Ve maskaralık. "Doğu'da yetişkin eğitimi de yoğunlaşmış durumda"ymış... T.C. ordusunda bir çavuşun öğreteceği şey, olsa olsa ancak: "Türk Öğün Çalış Güven", yahut da "Ne Mutlu Türküm Diyene" olabilirdi. Nitekim öyle olmuş.

T.C. devletinin Doğu'daki "Türkleştirme operasyonu" yeni değildir. Yüzyıllardır Kürt halkına bu tür operasyonlar, zaman zaman vahşet ve katliam biçiminde bile uygulanmıştır. Ne ki, ona buna "huzur" dağıtarak huzur bulan Türk tekelci burjuvazisi, devleti ve ordusuyla bilmeli ki, Türk ve Kürt halklarının ortaklaşa mücadelesi asıl onların huzurunu bozacaktır.

Gençlik Dayanışma Gecesi yapıldı

Moskova'da yapılacak 12. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali'ni tanıtmak ve bir delegasyonla katılmak üzere çalışmalarını bir siredir yürüten 12. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali Hazırlık Komitesi'nin F.Almanya'nın Köln şehrinde düzenlediği gece başarılı geçti.

600 kişinin izleyici olarak katıldığı gecede yapılan ortak konuşmada dünya barışının korunması ve kalıcılığının sağlanması mücadelesinde gençliğin çok önemli misyonları yüklenmiş olduğu, üstelik bugün çok daha korkunç yitkim silahları ve insanlığı topyekün yokedecek nükleer tehdide karşı omuzlanılması gereken görevlerin çok büyük olduğuna değinildi.

Barış mücadelesinin diğer tüm toplum kesimleri gibi gençliğin de en önce sahip çıkması gereken bir insanlık

görevi olduğu belirtilen ortak konuşma, daha sonra şöyle bitirildi:

"İşte böylesine yüce bir görevi işçi sınıfı ve tüm diğer emekçi halk güçleriyle birlikte gençlik de omuzlamak durumundadır. Türkiye ve Türkiye Kürdistanı gençliğinin temsilcileri olarak burada, bu vesile ile bir kere daha belirtiyoruz ki, halklarımızın başındaki faşizm belasının defedilmesi mücadelesinde, dünya barışının korunması mücadelesinde gençlik olarak bizim omuzlarımızı düşeni lâyıkıyla taşıyacağız."

Çeşitli uluslararası örgütlerden, partilerden ve demokratik kitle örgütlerinden de mesajların geldiği geceye Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Dış Bürosu adına iletilen mesajın bir bölümünde şöyle deniyordu:

"Başarının yolu, dağınık güçleri birleştirmekten geçi-

yor. Gençlerin mücadelesinin birliği de bunun için gereklidir. Hem gençliğin kendi özgün problemlerini çözebilme ve hem de onun emekçi sınıf hareketine katkısını çoğaltabilme birlikte geçer. İşçi sınıfı siyasi güçlerinin derlenip toparlanması sürecine girdiği günümüzde siz gençler dikkatinizin bir kısmını da bu noktaya yoğunlaştırmak zorundasınız... Sol Birlik'in siyasal demokrasi hedefi en geniş toplum güçleri arasında gençliğin yerine yüksek değer biçmiştir. Bu yeri doldurmak size düşmektedir."

Kültür bölümünde ozanların söylediği halk türkileri ve folklor ekiplerinin gösterilerinin ilgiyle izlendiği dayanışma gecesi, coşkulu bir şekilde bitirildi. Hazırlık Komitesi yetkililerinden aldığımız bilgiye göre gecenin tüm geliri Nikaragua gençliğiyle dayanışma fonuna iletilecek.

Maçka'da füze rampası

Trabzon'a bağlı Maçka ilçesinin Kozgaç köyünde 1983 yılı sonlarında bazı söylentiler yayılmaya başladı: "Köyün girişinde bulunan düz arazi istimlak edilecekmiş,

köyde NATO üssü kurulacakmış, köyde hava üssü yapılacakmış..."

Kozgaç köyü Maçka ilçesine 4 km. uzaklıkta. İlçenin güneyine düşüyor. Köye, son derece bozuk, dar ve dik bir araba yoluyla ulaşıyor. Maçka, Erzurum karayolundan başlıyarak yukarıya tırmanış. Maçka deresinin solundan yukarı yarım saat süren zahmetli bir yolculuktan sonra oldukça düz bir arazide dağınık fındık ve mısır tarlaları göze çarpıyor. 1500'e yakın nüfusu var köyün. Erkekler genellikle gurbetçi. Köyde kadınlar çoğunlukta. Yüzde onu ancak okuma yazma bilen kadınlar toprakla boğuşuyor. Ondan başka geçim kaynağı yok.

1984 yılı başlarında köye bir heyet geliyor. Köyün muhtarı ve ileri gelenleri ile konuşuyorlar. Köyün girişindeki arazinin istimlak edileceği açıklanıyor. Silah deposu yapılacak söyleniyor. İstimlak şartları belirleniyor. Arazi iyi şartlarla alınıyor. Yoksul köylüler düz arazide satacak toprakları olmadığı için hayıflanıyor. Dönümü 500 bin lira olan toprakların değeri

(Devamı 9. sayfada)

FISE Kongresi yapıldı

Dünya Sendikalar Federasyonu'na bağlı Uluslararası Öğretmenler Sendikaları Federasyonu (FISE)'nin Dünya Kongresi Mayıs ayının son haftasında Sofya'da yapıldı.

FISE üyesi olan TÖB-DER, Kongre'ye üç kişilik bir delegasyonla katıldı. TÖB-DER adına yapılan konuşma büyük bir coşkuyla ve uluslararası dayanışma sloganlarıyla karşılandı.

Ayrıca, uluslararası dayanışmayı dile getiren Kongre kararında, Türkiye'deki öğretmenler ve onların mesleki örgütü TÖB-DER üzerindeki baskılar protesto edildi, FISE'nin ve FISE'ye bağlı ulusal eğitim sendikalarının TÖB-DER'le dayanışması vurgulandı.

Dünyanın en büyük uluslararası öğretmen örgütü olan FISE Kongresinde, barış sorunu başta olmak üzere günümüzün önemli sorunları tartışıldı. Öğretmenlerin sendikal hakları tartışıldı, birçok ülkede öğretmenlerin sendikal hakları için verilen mücadeleler dile getirildi. Eğitimcilerin yaşama ve çalışma koşullarını geliştirmek için verilen çabalar dile getirildi.

Ayrıca yeni teknolojik gereksinimlere uygun olarak eğitim gelişme ve yenileşme perspektifleri gündeme getirildi.

Gene FISE'nin öncülüğünde, sendikalar arası maddi dayanışma ve yardımlaşma amacını güden uluslararası bir fon kurulması için sekretarya tarafından getirilen karar ve bu fonun tüzüğü görüşülerek oybirliği ile kabul edildi.

Gene Mayıs ayının sonunda ve Haziran başında

(Devamı 9. sayfada)

(Gerçek Gazetesinin Haziran 1985 tarihli 237. sayısından alınmıştır.)

Yunanistan Komünist Partisi Genel Sekreteri Harilaos Florakis seçim kampanyası sırasında.

Yunanistan'daki seçimlerde sağ yenilgiye uğradı

●1985 yılı başında, Papandreu ve sağ YDP'nin müşterek oylarıyla değiştirilen seçim kanunu Yunanistan Komünist Partisi'ni yenilgiye uğratmayı amaçlıyordu ama komünistler güçlerini korumayı başardılar.

Papandreu tarafından erke- ne alınıp 2 Haziran 1985'te yapılan Yunanistan genel seçimleri, sağcı güçlerin umudunu kıran sonuçlar verdi. Oylarını ve sandalye sayısını artırmış olsalar da, sağ güçler kesin yenilgiye uğradılar.

Şunun için kesin yenilgi ki; sağın umut ettiği, hem iktidar olabilecek bir parlamento çoğunluğu sağlamak, öte yandan Papandreu'nun yenilgisiyle birlikte, asıl olarak komünistlerin parlamentodaki güçlerini kırmaktı.

Sağın komünistleri hedef alan politikasını, Papandreu'nun "komünistlere oy verip sağın şansını artırmayın, yoksa faşizm gelir" yaklaşımı daha da güçlendiriyordu. Yani PASOK'un politikası görünürde sağ "en büyük tehlike" olarak gösteriyor, ama halka

bu gerçek tehlikeden uzak durmanın yolu olarak, komünistlerden uzak durmayı öğütüyordu.

Komünistlerin oylarını ve parlamentodaki güçlerini artırarak "kilit" parti olmaları ve PASOK'u kendileriyle koalisyonla zorlayacak konuma yükselmeleri, salt PASOK'un ve Yunan sağının korkusu değil, başta ABD olmak üzere bütün NATO ve AET ülkelerinin (hatta Türkiye'deki PASOK düşmanlarının ve tüm anti-komünistlerin) endişesini teşkil ediyordu.

İşte, %1'lik oy kaybıyla ve bir milletvekili ekisi ile YKP'nin gücünü korumayı başarması, bu çok yönlülükten bakıldığında daha önem kazanıyor. (YKP oyların %10'unu aldı ve 12 milletvekili kazandı) Seçimlerden sonra PASOK'un tek başına iktidar olmasıyla, Yunanistan halkının değişiklik özlemleri arasındaki çelişkinin sürekli çatıştığı bir platforma girildi. Papandreu'nun popülaritesini bir balon gibi söndürecek kadar çaplı ekonomik sorunların ardından nasıl kalkacağını herkes merak ederken, YKP'nin ve Yunanistan emekçilerinin hedefi net ve açık: "Kök-lü dönüşümler için mücadele!.."

Ortadoğu'nun kilit sorunu Lübnan'da, aradan iki yıl geçtikten ve İsrail işgal ordusunun Güney Lübnan'ı terketmesinden sonra istikrara doğru bir gelişme umulurken olaylar yeniden turmandı. Sorun Lübnan'da İsrail'den boşalan yerin kim tarafından doldurulacağından doğuyor.

Bunun Lübnan ulusal güçleri olması gerekirdi. Amerikalı güçlerin Lübnan'da kontrolü sağlamalarının imkanı yok. Ancak, Lübnan'ın kendi ulusal egemenliğine ve toprak bütünlüğüne kavuşması Amerika'nın bölgede bir mevzi yitirmesiyle eş anlamlı bir gelişme olurdu.

İrkçı rejimin yeni oldubittisi

Güney Afrika ırkçı rejimi Namibia da yeni bir kukla yönetim oluşturdu. Buna benzer bir girişim daha önce de yapılmış, fakat Namibia'lı işbirlikçilerin ırkçı efendileri yararına sahneledikleri "yerel yönetim" oyununa 1983'de yine ırkçı rejim tarafından "işlemiyor" gerekçesiyle son verilmişti. Şimdi aynı mizansen bir daha tekrarlanıyor. Namibia'da Pretorya'nın (Güney Afrika Cumhuriyeti'nin başkenti) kararıyla oluşturulan geçici bir "ulusal birlik hükümeti" ve bir "Yasama Meclisi"nin Namibia sorununa uluslararası kamuoyunca bir çözüm bulununcaya kadar ülkeyi yöneteceği yine Pretorya tarafından geçen ay açıklandı.

Bu kurumlar doğrudan Pretorya tarafından tepeden inme oluşturuldu. Hiçbir gerçek iktidar ya da yetkiye sahip değiller. G.A.Cumhuriyeti Devlet Başkanı Botha bu durumun nedenini şöyle açıklıyor: "Şu sırada bir genel seçime gidilmesi, Namibia'ya uluslararası platformlarda kabul edilebilecek bir bağımsız statü sağlama girişimlerini kuşa sürülebilir." Böylece bir gerçekçenin kendisi dahi Namibia'daki yeni "yerel yönetim" ve onun kurumlarının Namibia halkını temsilden nedeni uzak olduklarının bir itirazı. Ayrıca "ulusal birlik hükümeti" ve "Yasama Meclisi"nin tüm kararları ve icraatı G.A.Cumhuriyeti Genel Valisinin onayından geçmek zorunda. Ülkenin idari teşkilatı

da zaten çok büyük ölçüde G.Afrikalı ırkçı sömürgecilerin elinde.

Böylece G.Afrika ırkçıları, bundan yirmi yıl önce kor-san metodlarıyla ele geçirip bugüne kadar uluslararası kamuoyunu hiçe sayarak kontrollerinde tuttukları ve kıyasıya sömürdükleri Namibia'yı elden çıkarmamaya kesin kararlı olduklarını da açıklamış olurlar. Onların özünde Namibia halkı "kendi kaderini tayin hakkını kullanabilmekten acizdir", çünkü ülkenin bağımsızlıkçı güçlerinin ana mihrağı SWAPO (Güney Afrika Halkı Örgütü) Pretorya'nın Namibia'daki işbirlikçi kuklalarıyla görüşüp ırkçılar ve emperyalizm hesabına "yerel yöneticilik" oynamayı reddetmektedir.

Yerli halkın büyük çoğunluğunun desteğine sahip olan SWAPO, Birleşmiş Milletlerin 435 numaralı kararının G.Afrika Cumhuriyeti tarafından sulandırılıp saptırılmasına meydan verilmenden uygulan-

(Devamı 9. sayfada)

ABD buna razı değil. Yani Lübnan'da istikrar istemiyor. İsrail'den boşalan askeri gücün yerini bizzat kendisi doldurmak niyetinde. Bu, 6. Filonun Lübnan'a müdahalesi anlamına geliyor.

ABD müdahalesi için şartları oluşturmak, bugünkü ilk hedef. "Bahane" yaratmak ise hiç de zor değil. ABD uzantısı güçler Lübnan'da hergün bir provokasyon yaratabilecek güçler.

21 Haziran'da kaçırılıp Beyrut havaalanında bekletilen Amerikan uçağı, sıradan bir hava korsanlığı iken Reagan bunu büyütip fiili müdahale gerekçesi olarak kullanmak istiyor. Güya "teröre karşı uluslararası işbirliğinden" yana olduğunu pek çok kez söylemişken, bu kez terörden yararlanmayı planlıyor. Şimdilik Lübnan'a ekonomik ambargo uygulamaya başlayan Reagan, daha da ileride adamlar atabilir, işi bir

askeri operasyona varabilir. (Gazetemiz dizgideyken ABD müdahale hazırlığı içindeydi, fiili gelişme yoktu)

Şüphesiz ABD'nin Lübnan'a müdahale imkanlarını genişleten başka faktörler de var. Bunlar, Lübnan'da ulusal güçlerin kendi aralarındaki çelişkilerden ve Filistin hareketine farklı bakışlardan kaynaklanıyor. AntiAmerikalı olmak Lübnan ulusal güçlerinin kendi aralarındaki çelişkilerini aşmalarına yetmiyor. Şİİ hareketinin en son eylemleri (uçak kaçırılmaları dahil) Lübnan'da gerilimi ABD müdahalesine açık noktalara doğru götürüyor.

Herşeye rağmen Ortadoğu'da ve Lübnan'da barış sürecini ve adil çözüm imkanlarını ortadan kaldıracak olan İsrail'in ve ABD'nin insaf ölçüleri olmayacak, ilerici güçlerin ancak uzun erimde başarıya ulaşacağı belli olan müdahale sonucu tayin edecektir.

Filistin halkı dayanılmaz acılara daha ne kadar katlanacak?..

Antikomünist ittifak

Angola, Afganistan, Laos ve Nikaragua hükümetlerine karşı haince mücadele eden bu grupların liderleri tek anlaşıkla nokta olan sosyalist sistem düşmanlığı temelinde ortak bir anlaşma imzalandılar. Bu toplantıyı 1982 başkanlık seçimlerinde bir milyon oy almış "Amerikan Yurttaşları" grubunun başkanı Lewis E. Lehrman organize etti. Bu gerici ittifakın bütün yol masraflarını yine aynı Amerikan lobisi karşıladı. Lehrman bununla da kalmayıp bu çirkin olaya yataklık eden 12 bin köy sakinini hediyeyle boğdu.

Kendilerine "Uluslararası Demokratlar" sıfatını yakıştıran bu karşı devrimciler şunlar: Jonas Savimbi, "Angola'nın Tam Bağımsızlığı İçin Birlik" lideri; Dasgitar Wardak, "Afganistan gerillaları" lideri; Pa Kao Her, "Laos Etnik Gruplarının Bağımsızlık Örgütü" lideri ve Adolfo Caleo Portocarrero, "Nikaragua Demokratik Gücü" lideri.

Liderleri oldukları örgütlerin isimlerini duyan da bunlara gerçekten özgürlük ve bağımsızlık için savaşıyorlar sanır. Oysa onlar açık açık "Sovyet sömürgeciliğine" karşı savaştıklarını söylüyorlar.

Sosyalizm aleyhtarı her hareket de ABD'den destek görüyor tabii.

Her ne kadar Cape Town Elçiliği bunun ABD'nin haberi dışında, "özel bir toplantı" olduğunu ileri sürüyorsa da Lehrman grup liderlerinin imzalamış olduğu mektubu daha önceden Başkan Reagan'a gönderdiğini toplantıda bulunanlara açıkça söyledi. Ayrıca, yüzsüzce, her ne kadar bu iş için Başkandan doğrudan emir almadıysa da bu ittifakın sadece Başkanın bu konudaki duygularını değil, Amerikan halkının büyük bir çoğunluğunun eğilimini de yansıttığını ileri sürdü.

Burada gözden kaçan "küçük" bir çelişki var galiba. Amerikan halkının büyük bir çoğunluğu Reagan'ın Latin Amerika ve Güney Afrika politikasını onaylamıyor. Okurlarımız, daha önceki yazılarımızdan Amerikan halkının böyle bir ankete %70 oranında olumsuz yanıt verdiğini hatırlayacaklardır.

Ayrıca geçtiğimiz günlerde Amerikan yönetiminin Kontra'lara vermeyi kararlaştırdığı 27 milyon dolarlık yardım dolayısıyla çeşitli protesto gösterileri ve direniş kampanyaları düzenlenmiştir.

Jamba'da üslenen Janos Savimbi (en sağda), Afganistan karşı devrimcilerinin lideri Dasgitar Wardak (en solda), Amerikalı tutucu politikacı Lewis E. Lehrman ve Kontra'ların lideri Adolfo Caleo Portocarrero'yla birlikte.

Mengele'yi bugüne kadar kimler korudu?

Brezilya polis yetkilileri Josef Mengele'nin 1979 yılında denizde yüzerken öldüğünü, mezarının Sao Paulo yakınlarda olduğunu geçen ay açıkladılar. Şimdi kemikleri inceleniyor, cesedin Mengele'ye ait olup olmadığına kesinlik kazandırılmaya çalışılıyor.

Ama birşey var ki, o çok kesin. Bugüne kadar Mengele'den hesap sorulmadı. Bu nazi canavarının yaptıkları "yanına kâr" kaldı. Bunun da sebebi; BİRİSİNİN Mengele'yi titizlikle korumasıdır.

Mengele kimdir ve Mengele'yi koruyan bu BİRİSİ kimdir? Bu soruların cevabı artık dünya kamuoyu tarafından biliniyor.

Josef Mengele "insana yardım edeceğine" dair yemin etmiş bir doktorken Hitler'in Nazi partisine girmiş, kısa sürede göze girerek 1943 yılında Auschwitz toplama kampının doktoru olmuştu. Buradaki insanlar üzerinde yaptığı deneylerle ünlüdür.

Bunlar öyle deneylerdir ki, 700 bine yakın tutuklu ve savaş tutsağının ölümüyle sonuçlanmıştır. Mengele on binlerce insanı kobay olarak kullanmış, öldürdüğü insanların iç organlarını ve deneylerinin sonuçlarını Alman tıp kuruluşlarına muntazaman göndermiş, analarının kollarında koparıp aldığı yavruların, onların gözü önünde canlı canlı ateşe atmış, faşizmin yenilgisinden sonra bütün insanlığın, hesap sormak için can attığı

Mengele ve hamileri Wolfgang Gerharrd, Wolfram Bossert.

bir Nazi canavarı, bir insanlık suçlusuydu idi.

Böyle bir suçluyu koruyan BİRİSİ ise, ABD'den başkası değildir. Hitler'in pek çok suç ortağı gibi Mengele de CIA tarafından ABD'ye kaçırılmış, 1945-1947 yılları arasında Auschwitz'de edindiği deneyleri ABD bilim çevrelerine aktarmış (!) sonra da Latin Amerika ülkelerinde CIA tarafından korunmaya alınmıştır.

Mengele'nin yakalanıp biran önce hesap sorulmasını isteyen insanlara yıllar yılı hep "nerede yaşadığı bilinmiyor" diye yalan söylendi. Mengele, "nerede yaşadığı bilinmezken" 1954 yılında Arjantin'de açık kimliği ile yaşadı. 1959 yılında F.Al-

manya'ya, babasının cenazesine geldi. Avrupa'yı gezdi, İtalya ve İspanya'yı ziyaret etti ve bu gezilerinde ABD casusları Mengele'nin peşinde ayrılmadılar.

1960 yılında nerede olduğunu, Latin Amerika'da SS avına çıkan siyonist ajanlar belirlediler. Mossad Adolf Eichmann'ı ararken onun da izine rastladılar. Gazeteci Heiner Lichtenstein'e göre "Golde Meir ve Ben Gurio, adamlarına gönderdikleri telgrafta 'Mengele'yi orada bırakın, Adolf Eichmann'la yeteri kadar öfke topladık demişlerdi."

Siyonistlerin kan davası ile Nazileri himayesine alan CIA'nın çalışmaları böyle sık sık zıtlamıştır.

Mengele Latin Amerika

daki faşist diktatörlükler altında çok rahat bir yaşam sürmekle kalmamış, bizzat faşist askeri rejimler tarafından çeşitli işlerde görevlendirilmiştir. Uruguay'dan Şili'ye geçmesi, diktatör Stroessner'in onu himaye etmesine, dünya çapında gösterilen şiddetli tepkidir. Mengele'nin yardımına faşist Pinochet koşmuş, Şili'deki Alman kolonisi "Dignidad'a yerleşerek Pinochet'nin gizli polisine girerek görev almıştır. Faşist rejimler Mengele için rahatça yaşayabileceği koşulları hazırladılar. Ama bütün bunlar ABD'nin ve CIA'nın Mengele'ye sürekli sahip çıkmasıyla gerçekleşti.

CIA'nın ve ABD yönetiminin böyle bir canavara koruması akla çok uygun düşüyordu. Amerikan gazeteleri Mengele'nin "Sovyetler hakkında ABD'ye önemli bilgiler aktardığı için CIA tarafından korunduğunu" açıkça yazdılar. Sadece Mengele mi? Nazilerin suç ortağı 2800 Alman bilim adamı "araştırma" yapmak üzere savaştan hemen sonra ABD'ye kaçırılmıştı. Bunların çoğu SS subaylarıydı ve ABD yöneticileri böyle olduklarını biliyorlardı. Hatta dünyanın baskısı karşısında bunlardan 130'unu göstermelik olarak yargıladılar ve "beraat" ettirdiler, böylece "hepsini" aklamış ve CIA'nın kullanımına hazır hale getirmiş oluyorlardı.

İnsanlık Mengele'den hesap sormadığı için vicdan huzursuzluğu duymaktadır.

Türkiyeli Göçmen Kadınlar Avrupa Konferansı

I. Türkiyeli Göçmen Kadınlar Avrupa Konferansı Hollanda'da 6-8 Haziran tarihinde toplandı. Hazırlık çalışmaları bir yıl süren Konferans için Amsterdam'ın Frei Üniversitesi mekân olarak seçilmişti. F.Alman'ya, B.Berlin, Avusturya, Belçika, Danimarka, Fransa, İsveç, İngiltere, Norveç'ten 97 delege ve 15 uzman Hollandalı ev sahiplerine konuk oldular. Diğer 38 konunun arasında Avusturalya'dan gelen bir de gözlemci bulunuyordu.

Üniversitenin anfisinde yapılan Konferans'ın açılış oturumunda Hollanda çapında oluşturulan Konferans girişim komitesinden bir görevli yaptığı konuşmada "Konferans'ın amacının göçmen kadınlar olarak sorunların birbirine aktarılması ve kadınların seslerinin dünyaya duyurulması olduğunu" söyledi.

Daha sonra söz alan yine girişim komitesi üyesi Hedy d'Ancona (Avrupa Parlamentosu üyesi, Hollanda Yabancılar Merkezi yönetim kurulu üyesi) kadınlar ve erkekler tarafından eşit şekilde yönetilmeyen bir toplum düşünemediğini, ancak kadınların kendi durumlarını tek başlarına değiştirmeye şansına sahip olmadıklarını bildirdi. Ve eğer doğru yerde değilseniz dünyayı nasıl değiştireceğimizi sorunu sorarak doğru örgütlenme gerekliliğini vurguladı.

Konferans'ın amacı ve sloganının çok anlamlı olduğunu söyleyen Hedy d'Ancona "Kadın ve işçi olarak sesinizi yükseltin, sorunlarınızı anlatın" dedi. Problem in ana noktasının devletin kadını ilişkisinin doğrudan değil, kocası aracılığıyla olması ve yabancı bir ülkede kadının sorunlarının daha derin ve ciddi olduğunu söyleyen konuşmacı, sözlerini kadın sorunlarının Avrupa Konseyi'nde bugüne kadar çok tartışıldığını ancak çözümlerin burada birlikte bulunmaya çalışılacağını ve bunun sadece bir başlangıç olduğunu vurgulayarak bağladı.

Daha sonra söz alan Maviye Karaman (Hollanda Türkiyeli Kadınlar Birliği Başkanı) böyle bir konferansın özellikle bu yıl toplanmasının ana nedeninin Kadın 10 Yılı'nın bitişini nedeniyle Nairobi'de toplanacak forumda Türkiyeli göçmen kadınların da sesini duyurabileceğini söyledi.

Son 10-15 yıldır ikinci kuşak genç kızlarla birlikte sayıları göçmen erkeklerle eşit hale gelen kadınların artan sorunlarının bu Konferans'ta tartışılarak Hollandalı ev sahipleriyle deney aktarımı yapılacağını ve eğer Türkiyeli göçmen kadınların sosyo-politik yaşama daha aktif katılımına ve örgütlü mücadeleye ivme kazandırabilirse bu konferansın görevini yapmış sayılabileceğini söyledi. Konferansı gerek gelinen şehirler ve ülkeler çapında, gerekse Avrupa çapındaki Türkiyeli göçmen kadın örgütlenmeleri arasında eşgüdüm, iş-güç birliğini sağlamak ve geliştirmek üzere değerlendirilmek gerektiğini vurguladı.

Daha sonra aynı gün Hollanda Parlamentosunda yapılan işçilerin geri dönme kararname görüşmelerine yol almak üzere şu talepler

"SESİNİ YÜKSELT!" "RAISE YOUR VOICE!"

TÜRKİYELİ
GÖÇMEN KADINLAR
AVRUPA KONFERANSI

EUROPEAN CONFERENCE
OF TURKISH WOMAN
MIGRANTS

(6-8 Haziran - June 1985 Amsterdam)

onaylandı:

- Geri dönüş düzenlenmesinde kadınlara eşlerinden bağımsız olarak eşit haklar,
 - Geri dönüş konusunda işçilerin bilgilendirilmesi,
 - Geri dönüşün işçinin özgür iradesine bırakılması.
- Daha sonra 7 aylık çalışma grubu oluşturularak şu başlıklar altında toplandı:
- Yasal durum ve hükümet politikaları,
 - Ayrımcılık, yabancı düşmanlığı, ırkçılık,
 - Sağlık, fiziksel ve psikolojik sorunlar,
 - İstihdam,
 - Örgütlenme,
 - Kültür,
 - Eğitim.

Ortalama 40'ar kişinin katıldığı her grup iki gün boyunca uzmanların yaptıkları açılış konuşmalarından sonra kendi içlerinde sorunlarını, deneylerini, gözlemlerini anlattılar ve taleplerini dile getirdiler. Konferans'ın son günü kapanış toplantısında grup başkanları grup raporlarının derledikleri çalışma sonuçlarını delegelere aktardılar. Ayrıca Hollanda, F.Almanya, diğer ülkeler ve genç kız temsilcileri söz alarak çalışma gruplarının değerlendirmesini yaptılar.

Yapılan konuşmalardan sonra okunan sonuç bildirgesinde artan sayıları ile birlikte kadınların sorunlarının da arttığı, ekonomik kriz sonucu derinleştiği ve bunların çözümünün Türkiyeli halkıyla ortak olduğu vurgulandı. Silahlanma yarışına son verilerek kaynakların sivil üretime aktarılması istendi.

Talepler kısaca şöyledir:

- Kadınların büyük oranda (%92) sağlık sorunları olduğu gözönünde tutularak sağlık elemanları yetiştirilmesi, sağlık kuruluşlarında tercümanlar bulundurulması,
- Seçme ve seçilme hakkı başta olmak üzere göçmen işçilere eşit haklar verilmesi ve kararlarda sözsahibi olunması,
- Aile birleşmesi ile gelenlere oturma ve çalışma izni verilmesi,
- Sosyal haklardan eşit koşullarda yararlanma,
- F.Almanya'da boşanma nedeni sayılan 1 yıl ayrı kalma süresinin göçmen işçiler için kaldırılıp bekleme süresi

olmaksızın ailelerin birleştirilmesi,

- Göçmen yasalarının değiştirilmesi, bir hukukçular komisyonu oluşturularak göçmen statüsünün adil tabana oturtulması,
- İkamet hakkının güvence altına alınması,
- Göçmen işçilerin yasal hakları konusunda anadilinde bilgilendirilmesi,

F. Almanya'da Mengele'nin torunları

"Kapitalizm kokuşmuş bir düzendir, çöplüğe atılmalıdır" denir de çok kişi bunun somut içeriğini kavramaktan uzak kalır. Kapitalizmi biraz kurcalayın, altında en pis kokular çıkacaktır. Hep çıkmaktadır zaten.

F.Almanya'da biraz kurcalandıktan sonra akıl almaz pislikler çıkıyor. Flick rüşvet skandalı henüz unutulmuşken bir yenisi çıktı. İlaç tekelleri Bayer, Hoechst, Boehringer Mannheim ve Merck gerici koalisyondan sorumlu politikacılarına yüklü paralar verip denetimden kurtulmakta ve piyasaya ilaç sürmektedirler. AET ülkeleri 1965 yılında aksine ortaklaşa karar almış olmalarına rağmen, F.Alman hükümetleri bu karara uymayarak ilaç firmalarını denetim dışı bırakmışlardır.

Rüşvet yiyen politikacılar arasında CDU'lu Hazine şefi Leisler Kiep, CDU/CSU grup başkanı Dregger ve CDU Frankfurt örgütünden kimi yöneticiler de vardır. Rüşvetçilerden FDP'li Scholl ise İlaç Endüstrisi Federal Birlik eski başkanıdır.

Açıığa çıkan rüşvet 5 milyon marktır. Dahası elbette vardır. Binlerce bebek ve çocuğu Nazi kamplarında yaptığı tıbbi deneyler sonucu öldüren faşist doktor Mengele'nin ülkesinde, onun torunları rüşvet verip denetimden kaçmakta, insanları sağlığı üzerinden milyarlar kazanmaktadır.

- Kadınların kendilerini ilgilendiren konularda projelere kadınların temsili katılımı.

- Eğitim olanakları ve Türkiye diplomalarının kabulü,

- Yeni kültür kalıplarının incelenmesi,

- Türkiyeli göçmen işçilerin Avrupa'daki diğer göçmen işçilerle aynı statüye, yani Avrupa'da serbest dolaşım hakkına sahip olmaları.

- Her iki dil ve kültür için eğitim olanakları ve öğretmen yetiştirilmesi,

- Analar için dil ve meslek kurslarının yanında bu kurslar sürerken çocukların eğitim ve bakımının üstlenilmesi,

- Konut dağıtımının adil olması, sağlığa aykırı konutların onarımı, Türkiyelilerin yoğun oturduğu semtlerin bakımı,

Konferansın olumlu yani çeşitli ülkelerden gelen kadınların birbirlerine önyargısız yaklaşımı ve çeşitli kadın örgütlerinin, çeşitli örgütlerin kadın kollarının, değişik mesleklerde çalışan kadınların birbirlerinin deneylerini öğrenme ve bu deneyleri merkezi olarak aktarabilme konusunda içten bir istek göstermeleriydi.

Bu konferans da göstermiştir ki, kadınlarımız sorunlarını açık ve net şekilde ifade etme durumundadırlar. İhtiyaçlarını ve haklarını da elde edebilecek yeteneğe sahip olduklarını böylesi bir Konferansla göstermişlerdir. Bundan sonra kurulacak haberleşme ağıyla devam ettirilecek ilişkiler, buradan yola çıkılarak ortak eylemler ve birlikte tavır alış gerçekleştirilebilir, ki arzu edilen budur, bu Konferans boşuna yapılmamış olacak ve böyle bir perspektifin ilk adımını atmış olma onurunu taşıyacaktır.

SÖYLEŞİ

Mustafa Bekir

Peygamberler — Bilgeler

Peygamber kelimesinin anlamı "önceden haber veren" demektir. Bu şekilde Almandaki "Verkünder" veya "Prophet" kelimeleri ile özdeşdir. F.Almanya'daki nüfusun büyük çoğunluğu Katolik ve Protestan, yani Hristiyan olduğuna göre yerli nüfusun peygamberi Hz. İsa'dır. Ya da şimdilik böyle diyelim.

"Peygamberler" insanlık ne zaman kötüye doğru gitmişse, nasıl ve nereden gelmişse gelmişler ve "ey insanlar, bu gidişat iyi değildir, doğruya, imana gelin, hak yoluna girin!" demişlerdir. "Yoksa haliniz, istikbaliniz feci olacak, cehennem ateşinde yanacaksınız" diye olacakları önceden haber vermişlerdir. Peygamber kelimesinin sözcük anlamı bu Bilge ise teorik ve pratik bilgisini dengede tutan, bunu zamanında uygulayabilen kişi ya da o kişinin özelliği demektir. Nedense Türkçede bilge denilince yaşlı bir insan ve o insanın özelliği akla gelir. Bilgi ise gençtir, zamanlamayı bilmez, yerli yersiz konuşur ve en önemlisi ise fazla birşey bilmediği halde biliyor görünmek ister. Şimdi başa dönelim yine. Eğer Almanya'da yerli nüfusun peygamberi İsa'dır dersiniz çok yanılırsınız. Zaten dinler ve peygamberler çağı çoktan geçmiştir durumda. İsa artık kitaplardan ve pazar günleri kiliselerden başka yerlerde anılmaz.

Toplum, ekonomik gidişatı, sosyal politikayı vs. gibi alanları ilgilendiren konularda peygamber kimdir biliyor musunuz? "Genel Ekonomik Gelişmeleri Değerlendirme Birlikleri Konseyi" adı verilen konseyde (Sachverständigenrat zur Begutachtung der gesamtwirtschaftlichen Entwicklung) görev yapan günlük dilde de "Beş Bilge" (Fünf Weise) denilen beş kişidir. Bu beş kişilik grup her yıl hükümete bir yıl sonra neler olacağını bir peygamber edasıyla bildirirler ve gerçekten de dedikleri gibi olur. Aslında bu bilgelere ekonominin sesi de denilir. Bu yılki raporlarında hükümete Gayri Safi Milli Hasıla'nın % 2,5-3 oranında büyümesi halinde işsizliğin 1984 yılına oranla kesinlikle azalmayacağını belirtmişlerdir. Onlar böyle diyorlarsa kesinlikle inanabilirsiniz. Adamlar çünkü peygamber ve bilgedir. Hiçbir zaman da bilgiclik yapmazlar. 24 Haziran günü verdikleri özel raporda bunu gayet açık bir dille ifade etmişlerdir. İşsizlik azalmayacak derlerse o işsizlik azalmaz.

"1985 Yazında Ekonomi Politikası" adını taşıyan raporun yazılma gerekçesi olarak da —bundan önceki söyleşimizde değindiğimiz Nordrhein-Westfalen Eyalet Seçimlerinden sonra partilerde çıkan ekonomik gidişat tartışmasını göstermişler ve partilere bir anlamda "seçimleri hangi parti kazanırsa kazansın; her parti seçimlerin analizini kendine göre yapsın ama ekonomik gidişat böyle olacaktır, böyle olmalıdır." demişlerdir. Peygamberler devri çoktan geçti... Artık günümüzde peygamberler bile örgütleniyor; işbirliği, eylembirliği yapıyor. Almanya'da bir değil, tam beş tane peygamber var: Ekonomik Peygamberler Birliği...

F. Almanya'da meslek yasağına ağır bir darbe

"Anayasaya Bağlılık Kanunu" adıyla anılan ve pratikte komünistlere kamu işçiliği ve memurluğunu yasaklayan kanun Saarland Eyaletinde uygulamadan kalktı. Eyalet SPD hükümetinin 24 Haziran tarihli kararıyla, 1972 tarihinden beri yürürlükte olan yasanın kaldırılması demokratik güçlerin gereçliliğe karşı kazandığı önemli bir başarı niteliği taşıyor.

Partisi içinde sol kanat lideri olarak da sivrilen La Fontaine hükümetinin bu kararı

Meselenin başka ve ilginç

IG Metal Sendikası'nın dava sanıklarıyla dayanışma toplantısından bir görünüş.

Wolfgang Repp Briefträger Frankfurt 24.-26. 6. Bundesdisziplinargenicht Frankfurt	Karl Otto Eckartaberg Lehrer Garbsen 24./25. 6., 10 Uhr Oberverwaltungsgericht Lüneburg	Ulgar Sembritzki Lehrer Garbsen ab 26. 6. Verwaltungsgericht Hannover	Heinz-Udo Lammers Lehrer Emden 27. 6., 10 Uhr Arbeitsgericht Emden	Thomas Bürger Lehrer Kiel 27. 6. Oberverwaltungsgericht Lüneburg	Rolf Schön Berufsschullehrer Hannover 28. 6., 9.15 Uhr Landesarbeitsgericht Braunschweig

Alman Komünist Partisi listesinden seçimlere katılan bir postacı ve beş öğretmen Frankfurt'ta yargılanıyorlar.

Yunanlı besteci Mikis Teodorakis'le bir söyleşi

Halklar arasındaki barış çabalarından ötürü uluslararası Lenin Ödülü'ne layık görülen besteci Mikis Teodorakis'in Sovyetler Birliği'ne Eylül ayında yaptığı gezide kendisiyle yapılan röportajın bir özetini sunuyoruz.

«Barış galip gelecektir»

Size Sovyetler Birliği'ni her ziyaret ettiğimde hissettiklerimi dile getirmek isterim. Derin hayranlık duyduğum büyük ülkenizi bütün Yunan Komünistleri gibi ben de ikinci vatanım sayarım. Halkımın kaderini karanlığa gömmek için yapılan tüm baskı ve tehditler karşısında bizimle birlikte olduğu için Sovyetler Birliği'ne minnettirim. Ülkesinin özgürlüğü için mücadele eden her Yunan vatansızının yanında olduğu için de. 1967'de Atina'da hapisteyken beni öldürecekleri gerçeğinin farkındaydım. Sonra, tam bütün ümitlerimi kaybetmek üzereyken, babamın beni

hücreme ziyaretine izin verdiler. Gardiyanlardan gizli babam bana bir not gösterdi. Notta Moskova'nın, eğer öldürülürsem, Cunta'nın bütün Sovyet halkının nefretini kazanacağını bildirdiği yazıyordu. Beni serbest bırakmak için Sovyetler Birliği'nde nasıl bir kampanya düzenlendiğini böylece öğrendim.

Son eserimi, benim için en değerli olan 7. Senfoniyi Sovyet halkına sevgi ve şükranla hediye ediyorum.

— Ne hakkında bu senfoni?

Adı "Bahar Senfonisi". Yaşamın bütün süreçlerini kapsıyor: Doğum, yaşam, ölüm, yaşamın sürekliliği. Bir çok yönüyle otobiyografik bir çalışmam. Senfonim birlikte acı çektiğim, savaşta yaşadığım ve kazandığım vatanıma olan sevgimin açık bir anlatımı. Sonuçta hepimize ait olan anavatan Toprak Ana'nın kaderi üzerine düşüncelerim diyebiliriz. Dünyada barışın her zaman hakim olmasını güvenli kılmak için bir çağrı. Bu eserin için bu kadar önemsediyim şimdi anlıyor musunuz? Yapılmış bir müzik var ortada ve bu solduğumuz havadır.

— Şimdi ne üzerinde çalışıyorsunuz?

Bir yenisi, 8. Senfoni. Nikaragua hakkında. Oraya gittim. Bana kalırsa, Nikaragua'da bugün olanlar uluslararası özelliklere sahip. Gerçek özgürlük yolunu seçmiş halkın kazanmalarını savunmasının çok tipik bir örneğine tanık olduk. Bu insanların sayıca az olmalarının hiç önemi yok, onlar emperyalizmin en vahşi saldırılarını dahi savuşturacak güç sahipler. İşte bunun için dir ki Büyük Ekim Sosyalist Devrimiyle başlayan dünya devrimci sürecini geriye döndürmek mümkün değildir.

— Siz sadece bir besteci değil, bir halk adamısınız da. Yaşamınızda hangisi ağır basıyor, müzik mi, politika mı?

Bir ayırım yapmıyorum. Yaşamın kendisi sanatçıya ilham kaynağı oluyor. Bu insanın kişisel, sosyal, ulusal ve dünya çapında bağımsızlık için hiç bitmeyen mücadelesi anlamına geliyor. Tabii ki kişinin kendini küçük dünyasına kilitlemesi ve etrafındaki herşeyi keskin bir ayrılık duvarının ardından görmesi de mümkün. Ama bu yaşamak değil. Bu bitkisel hayat. Şu günlerde toplumdaki gerçek değişimlerle birlikte, mücadele herşeyin tek doğru ölçütü.

— Mikis, siz Yunanistan Komünist Partisi milletvekilsiniz. Sizi sık sık ülkenizde büyük yığınlarla hitap ederken, geleneksel "barış maratonlarına" katılırken görüyorum. Böyle bir soru sormamı affedin ama, bu durum sizi yaratıcı çalışmadan alıkoymuyor mu?

Ölüm yıldönümünde

Gorki'nin edebiyat yaşamından dersler

Sosyalist gerçekçiliğin ilk ve büyük ustası Marksizm Gorki, Payel Yayınları'na Türkçeye çevirisi yapılan "Edebiyat Yaşamım" adlı eserinin bir yerinde şöyle diyor: "İnsanı insana en iyi yaklaştıran şey, kitaptır. Ve benim içimde insandan başka hiçbirşeyi tanıma isteği yok."

Çocukluğundan başlayarak ekmeğini alın teriyle kazamış, proleter hümanizmayı çalışmanın somut koşullarında bilince çıkarmış bir yazar için bu sözler ilk bakışta son derece şaşırtıcıdır. Hele Marksizmin insan bilgisine kullaktan dolma ve üstelik anlamına varılmamış üç beş kelâmla erişmeye çalışanlar için bu sözler şaşırtıcı olmaktan da öte, "Gorki'nin kendisiyle çelişkili ve yanlış"tır.

Gerçekten de öyle midir? "İnsana değgin kitapları okumasızın insanı anlamamız olanaksızdır" diyen Gorki, ro-

manlarındaki capcanlı insan yumağını okuduğu kitaplardan mı tanımıştır?

Gorki'nin demek istediği elbette bu değildir. Kaldı ki Marksist estetik, tümüyle hayal ürünü sayılan roman konularının bile, gerçek hayatın, yaşanmış olayların damgasını yediğini kanıtlamıştır. Öyleyse Gorki'nin, bu sözlere yüklediği anlam gayet açıktır: İnsan, günlük hayat kavgasının hay huyu içinde, yaşadığı pek çok şeyin anlamını gözden kaçırabilir. Bize ilk bakışta hep birbirinin benzeri gibi görünen olaylar, ilişkiler, onların özünde oldukça gizli kalan ve toplumsal diyalektiğin belirlediği gerçeğin görülmesini engelleyen bir biçim taşıyabilir. Yani insan, yaparak ve yaşayarak öğrenir ama, gerçeklik hakkındaki bilgi, yalnızca pratiğe dayandırıldığı sürece eksik kalır, dahası yanılsama olabilir. Nesnel yasalarca belirlenen olayların özü, salt yaşanmış olmakla edilmeyorsa, ya da böyle olduğu sanılıyorsa, teorik bilgiye gerek olmayacağı sonucu, elbette yerinde bir yargıdır.

Gorki, işte bu yanlışla karşı, yani böyle bir sonucu doğru olmadığını, insanı yanılttığı göstermek için, bilginin iletici boyutlarının kitaplardan edinileceğini vurgulamak gerektiğini duyuyor. Hele bu bilgi, doğrudan doğruya insan hayatına ait ve insan sevgisinin anlamını sağlayacak bir bilgiyse... Çünkü insan mümkün olan en derin özellikleriyle tanımak, hayatın getirdiği engin deneylerle bilincin yaratıcı bileşiminden kaynaklanan ve büyüklüğünü yaratıcı insan emeğiyle bilincinden alan eserler sayesinde gerçekleşir.

Sosyalistim diyen pek çok kimsenin falan romanı, şiir ve ya kitabı okuyup okumadığını, düşüncesinin ne olduğunu sordumuzda şu kalıplaşmış cevapla karşılıyoruz: Yahu bu düzeyde bir insan, şiirle, romanla zaman öldürür mü? Romanlarda öğrenecek birşeyi olmamakla övünenlere karşı asıl onu okumakla ve ondan pek çok şey öğrenmiş olmakla gerçek ve bir sosyaliste yakışır gururun duyulması gerektiği; Gorki'yi okumamanın ve buna kılıf geçirmenin utanılacak birşey olduğu, iletici kültür mirasçıları ve temelleri dünya çapında atılmış bulunan sosyalist kültürün sahipleri adına, Gorki'nin yalnız ölümünden bunca yıl sonra değil, proletaryanın kurtuluş mücadelesi insanlık tarihindeki niteliğini ve yerini koruduğu sürece savunulmalıdır, bu bir ihtiyaçtır. İnsanın insan olma tarihi ise gerçek anlamda sosyalizmle başlayacağına göre, göğsümüzü gere gere bu yeni tarih için ter döken Gorki her çağda okunacaktır, diyoruz.

İçinden de sadece sosyalist olanları okumanın dahi yeterli olmayacağını söylüyor: "Flaubert'in Bir Aşk Öyküsü adlı kitabı tanıyayım kadar değerli benim için; Knut Hamsun'un Toprağın Verdikleri adlı yapıtı Odysse kadar etkileyicidir. İnanyorum ki, benim torunlarım da Romain Rolland'ın Jean Christophe' unu okuyacaklar ve yazarın aklının ve yüreğinin büyüklüğüne, derinliğine, sarsılmaz insanlık sevgisine saygı duyacaktır." Savaşmaktan okumaya ve insan sevgisini öğrenmeye zamanı olmayanlar ve bu işleri boş bulanlar için de şöyle diyor Gorki: "Biliyorum bu tür sevgilere bugün, modası geçmiş gözüyle bakılıyor, ama olsun, bu neyi değiştirir ki? Bu sevgi hiç azalmadan yaşamını sürdürüyor ve bizler onun coşku ve üzüntülerini yaşamayı sürdürüyoruz."

Gorki, bütün hayatını ve yaratıcı ustalığını işçi sınıfının kurtuluş mücadelesine adadı. Yanlışlara düşmedi değil ama, Lenin'in de dediği gibi bu yanlışları, onun "hiç tartışmasız işçi sınıfının en büyük yazarı" olmasını göğsleyen, onun büyüklüğünü eksiltmeyen şeyler değildi. O, bütün eserlerinde, insanı sınıf ilişkileri ve çelişkileri içinde olduğu kadar, geçmişten gelip geleceği kuracak olan yaratıcı cevheriyle tanıma amacını güttü. Aynı havayı soluduğu, aynı ekmeği bölüştüğü ve aynı kurtuluş için dövüştüğü insanlara dönüştürecekleri dünyayı bütün iyilikleri ve kötülükleriyle sergiledi. İşçilerin, emekçilerin, tüm insanların, olayları yaşarken öğrendiklerini, okurken öğrenmeleri için yazdı, onlara inanç, direnç ve sevgi taşıdı.

Şimdi Gorki'nin ölümünden bunca yıl sonra, "Ana'yı, Foma Gordeyev'i, Klim Sargin'i, Düşküler'i, Artamonovlar'ı okumakla gurur duyulanlara, Gorki'den öğrenecek birşeyi olmamakla övünenlere" karşı asıl onu okumakla ve ondan pek çok şey öğrenmiş olmakla gerçek ve bir sosyaliste yakışır gururun duyulması gerektiği; Gorki'yi okumamanın ve buna kılıf geçirmenin utanılacak birşey olduğu, iletici kültür mirasçıları ve temelleri dünya çapında atılmış bulunan sosyalist kültürün sahipleri adına, Gorki'nin yalnız ölümünden bunca yıl sonra değil, proletaryanın kurtuluş mücadelesi insanlık tarihindeki niteliğini ve yerini koruduğu sürece savunulmalıdır, bu bir ihtiyaçtır. İnsanın insan olma tarihi ise gerçek anlamda sosyalizmle başlayacağına göre, göğsümüzü gere gere bu yeni tarih için ter döken Gorki her çağda okunacaktır, diyoruz.

İşçinin Sözlüğü

HAZIRLAYAN FETHİ SAVAŞCI

DEVLET SEKTÖRÜ

Sömürge boyunduruğundan kurtulmuş olan ülkelerde toplumsal sektörlerden biridir. Devlet, en önemli iç, dış birikim kaynaklarını sanayileştirmeye yönelmiştir. Devlet sektörü, gelişen ülkelerin geri kalmışlığını sürdürmek için elinden geleni yapan yabancı tekelere karşı savaşında çok önemli bir rol oynamaktadır. Devlet sektörü, hem yabancı işletmelerin, bunlarla işbirliği yapan yerli büyük işletmelerin kurulması sonucunda meydana gelir, güçlenir. Sosyalist ülkelerin yardımıyla kurulan işletmeler de devlet sektörünü güçlendirir. Ekonomik bağımsızlık için savaşın yürütülen, sosyalist devletlerin çıkar gözetmeyen yardım ve desteğine dayanan ülkelerde devlet sektörü emperyalizme karşıdır. Ve politik egemenliği güçlendirme, ekonomik bağımsızlığı sağlama savaşından en önemli dayanaklarından biridir. Gelişmekte olan ülkelerde devlet ekonomik sektörü, siddetli sınıf mücadelesi koşullarında güçlenmektedir. İlerici toplumsal güçler, bunun, ülkenin bağımsızlığının sağlanmasında, toplumsal gelişimde kapitalist olmayan yola geçilmesini kolaylaştıran bir maddi güç haline gelmesine hizmet etmek için çaba harcamakta, büyük burjuvazi de devlet işletmelerini kendi sınıfsal çıkarlarına tabi kılmaya çalışmaktadır. Devlet sektörü, ülkedeki temel sınıflar arasındaki güç oranına göre ya kapitalist yola, ya da kapitalist olmayan gelişme yoluna yönelmektedir.

TEKELCİ DEVLET KAPİTALİZMİ

Tekellerin gücü ile devlet gücünün, kapitalizmi çöküşten kurtarmak, tekelleri daha da zenginleştirmek, işçi hareketiyle ulusal kurtuluş hareketini ezme amacı ile bir mekanizmada birleşmesidir. Kapitalizmin tekeli kapitalizme dönüşmesi yasanın Lenin keşfetmiş ve teorik temelini kurmuştur. Üretim ve kapitalin finans oligarşisinin elinde yoğunlaşmış toplanması, özel tekellerle devlet tekellerinin birleşmesi, böylece tekelin çıkarlarını koruma için ekonomik yaşama ve emek-sermaye ilişkilerine geniş çapta karışması (devletin, özellikle ordunun çeşitli gereksinmelerini yüksek fiyatlarla büyük tekellerden sağlama, işçi ücretlerini dondurması, tekeli yüksek kârlara karşı grevleri yasaklaması, tekelere gümrük muafiyeti, dış satım primleri ve benzerleri gibi ayrıcalıklar tanınması), tekeli devlet kapitalizminin belli başlı nitelikleridir.

Tekeli devlet kapitalizmi, kapitalizmin karakterini değiştirmemekte, üretimdeki anarşi ve rekabeti ortadan kaldırmamakta, tam tersine, onun çelişkilerini, özellikle emek-sermaye arasındaki çelişkileri daha da keskinleştirmektedir. Üretimde kapitalizm koşullarında en yüksek yoğunlaşma derecesine ulaşan tekeli devlet kapitalizmi, Lenin'in belirttiği gibi, sosyalizmin en eksiksiz maddi hazırlığı ve dış avlusudur. Ekonomiyi olduğu gibi, politikayı, sosyal ve uluslararası ilişkileri kapsayan bu karmaşık olgunun bilimsel çözümlemeden geçirilmesinin, işçi hareketi için, doğru bir taktik ve stratejinin belirlenmesinde son derece büyük önemi vardır.

Kabaran bir dalga gördüğünde sen

Kabaran bir dalga gördüğünde sen
Şiirimi görürsün demektir
Yükseklik göğe, fakat bazen
O hafif ve uyuklu bir yelpazedir

Öyle bir hançerdir ki şiirim
Çiçeklenir elde kabzası
Şiirim bir çağlayandır
Suyu berrak, kristal gibi

O fıskıran bir yeşilliktir
Pırıl pırıl, ve alev kızılığında.
Şiirim yaralı bir geyiktir
Bir sığınak arayan ormanda

Şiirim kardeşdir cesarete
Yalın, içten ve özlüdür
O, kendisinden kılıç yapılan
Çelikle aynı örste doğulmuştur.

Jose Marti

T.KÜRDİSTAN'INDA

Ankara'daki faşist yönetimden istenen, Ortadoğu'da daha etkin ve Kürdistan'da daha müdahaleci bir rol oynamasıydı.

Böyle bir rol faşist Evren-Özal rejiminin hesaplarına her bakımdan uyuyor. Birincisi, Türkiye'deki yönetim İran-Irak savaşında Saddam'ın ayakta durmasını, İran'ın galip gelmemesini istiyor ve bunu doğal olarak çıkarlarıyla bağdaştırıyor. Bölgedeki askeri görev, Türkiye Kürdistanı'ndaki ulusal demokratik güçleri yoketmek ve Kürt halkını sindirmek bakımından faşist yönetimin işini kolaylaştırıyor. Türkiye, Kürt demokratik hareketini "kendi" sorunu olarak değil, bölge düzeyinde bir sorun olarak almakla iddialarını daha da genişletiyor, rolünü yayıyor ve bundan da, varabileceği en uç noktaya, Kerkük petrolünü ele geçirme rüyasına ulaşıyor.

Türk ordusunun "görev sınırları" Washington-Bağdat-Ankara üçgeni içinde belirlendiği için bu aşamada Türkiye'nin daha ileri hülyalarına yer verilmiyor. Gizli tutulan askeri hareketin yabancı haber ajanslarına göre (BBC'ye göre Türkiye 19 Haziran'da İran Kürdistanı'na 40 km. girmiş bulunuyor) toprak işgaline kadar varması söz konusudur. Evren cuntasının Türkiye'deki demokratik ve T.Kürdistanı'ndaki ulusal demokratik hareketi bastırıp sindirmesi "kendi işidir" fakat Ortadoğu'daki demokratik ve yurtsever hareketlerin ve Filistin-Arap ileri güçlerinin bastırılıp yok edilmesi, ABD'nin çıkarları ve planları çerçevesinde Türkiye'nin daha bir "kendi işidir". Ortadoğu'daki ABD askeri gücüne ikmal kolaylıkları sağlayan Evren-Özal rejimi ABD'nin dayatmasıyla, şimdilik gözetir göründüğü "denge hesaplarından" büsbütün sıyrılıp "maceralara" heveslenebilir. İran ve Irak Kürdistanı'ndaki ulusal demokratik güçlerin, komünist partilerin ve yurtsever cephelelerin aynı zamanda Suriye'nin- ısrarla dikkat çektikleri tehlike budur.

İRKÇİLİĞE KARŞI

(Baştarafı 1. sayfa)

son yılların en büyük kitle olaylarından biri oldu. Festivali düzenleyenler arasında İrkçiliğe Karşı Halklararası Hareket (MRAP), Genel-İş Konfederasyonu (CGT), Ulusal Eğitim Federasyonu (FEN), Orta Öğretim Sendikası (SNES), Fransa Öğrenciler Birliği (UNEF), Hristiyan Genç İşçiler (TAC) ve Fransa Yahudi Öğrenciler Birliği gibi örgütler bulunmaktaydı.

Sabah 5.00'den itibaren Paris ve Fransa dışından gelenlerin Concorde meydanına inmesiyle başlayan festivalde, alan birkaç saat içinde tıklım tıklım doldu ve kalabalıklar Champs-Élysée ve Rivoli Bulvarı başta olmak üzere meydana açılan ana caddelere kadar taşlandı. Festivalde katılan 400 bin kişi kurulan video sistemiyle alanın iki yanına yerleştirilmiş dev ekrandan konuşmaları ve sanatçıların programlarını izlediler.

Her ırktan ve birçok ulustan insan hep birlikte ırkçılığı protesto ettiler, değişik dillerden şarkılar ve marşlar söylediler. Folklorik danslardan örnekler sundular, değişik çalgılarla müzik yaptılar.

Tarafılı tarafsız bütün gözlemcilerin "muhteşem", "olağanüstü", "büyük başarı" gibi nitelendirme sıfatlarıyla tanımladığı festival sadece ırkçılığa karşı uluslararası insanı değerlerini yükselttiği bir gösteri olmakla kalmadı, aynı zamanda halkların dostluğunu öne çıkartan ve uluslararası barış, dostluk ve dayanışma duygularını somutlayan bir barış ve kardeşlik şenliği niteliğini kazandı.

SOL BİRLİK

1970 tarihinde, kendisini yoketmek isteyenlere karşı yükselttiği şanlı direnişinden bahsederek, bugün o şanlı direnişini gerçekleştiren işçi sınıfının ve yandaşlarının üzerindeki baskılara değindi. Daha sonra Cunta ile başından beri uzlaşan Türk-İş yönetimine rağmen Türk-İş içindeki işçilerin bu engeli aşmayı mutlaka başaracaklarına, 6 sol parti tarafından oluşturulan Sol Birlik'in işçi sınıfını ve demokrasiden yana güçleri faşist cuntaya karşı harekete geçireceğini söyledi.

Danimarka'nın başşehri Kopenhag'da 15-16 Haziran'ın 15. yıldönümünü kutlama gecesi katılanların az olmasına rağmen başarılı geçti.

300 civarında Türkiye'nin katıldığı gecede konuşma yapan TÖB-DER Genel Başkanı Gültekin Gazioglu konuşmasında, faşist cuntanın 5 yıldır halklarımız üzerindeki yaratlarından bahsederek, demokrasi güçlerimizin yakın bir tarihe kadar Cunta'ya karşı günlük olmalarından Cunta'nın nasıl yararlandığını örneklerini verdi. Daha sonra konuşmasında, Cunta'nın baskılarından, işçi sınıfının ve emeğiyle geçinmeye çalışan diğer tüm toplum kesimlerinin içinde bulunduğu yoksulluktan kurtulmanın yolunun faşist cuntayı alaşağı etmekten geçtiğine dikkati çeken Gazioglu, Sol Birlik'in bu yolda atılmış önemli bir adım olduğunu söyledi.

MÜNİH TOPLANTISI

(Baştarafı 1. sayfa)

duğu" vurgulanarak, "Türkiye'de bugün mücadele istenilen boyutta değilse, bu, işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıf hareketlerinin aradan geçen 15 yıl içinde gerilemiş olmasından değil, siyasi güçlerin gerekli olan birliği henüz yaratamamış olmalarındandır. Örgütlü olduğunda işçi sınıfımız 15-16 Haziran'dan daha yiğit, daha kararlı olabilir, olacaktır.. denildi.

"Türkiye'de faşizmi alaşağı etmek için örgütlü somut mücadeleye katılmak yerine, burjuva partilerinde demokrasi beklemeyi seçenlerin" bulunduğu dikkat çekilen konuşmada "işçi sınıfının politik güçlerine düşen görevin, işçi sınıfını kendisi dışındaki şu veya bu partinin peşine takmak değil, onu kendi bağımsız hedefleri doğrultusunda herkele ittifak kurabilir ölçüde güçlendirmektir." denernek "Sol Birlik'in kuruluşunun bu bakımdan önemli bir gelişme olduğu kaydedildi. Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin 11 yıllık mücadelesinin bir anlamda işçi hareketinin politik birliğini sağlamak, halk demokratik güçlerinin devrimci cephesini inşa etmek ve faşizme karşı demokrasi güçlerinin en geniş birliğini yaratma mücadelesi olduğunu, işçi sınıfı biliminin pek çok ilkesel değerlerinin TSİP'in yoğun çabaları sonucu sol harekete malolup gelenekselleştiğini" söyleyen konuşmacı, "Sol Birlik'in kuruluşuna sürecine henüz girdiğini, Türkiye'de işçiler ve emekçiler tarafından sevinçle karşılanıp desteklendiğini, Sol Birlik partilerinin fedakarca çalışmalarının Türkiye'de somut sınıf temelleri üzerinde yaygınlaşabilmesi, kendini bir güç olarak ortaya koyabilmesi durumunda hem işçi sınıfını yönlendirme ve hem de öteki anti-faşist siyasal güçlerle ittifak kurabilme imkanına kavuşabileceğini" belirtti. Bu süreçte de TSİP'in birlikçi yaklaşımının büyük katkıları olduğunu anlattı.

Toplantıda TUDEH'liler adına yapılan konuşmada Türkiye'deki anti-faşist mücadele ile İran emekçi sınıflarının dayanışması dile getirildi. Toplantıya katılan çeşitli ülkelerden sanatçıların sundukları kültür ve sanat bölümü ilgi ile izlendi.

F. ALMANYA'DA RÖVANŞİST EĞİLİMLER

(Baştarafı 1. sayfa)

Almanya'daki, başta CDU/CSU yönetimi olmak üzere, tüm gerici-milliyetçi güçlerin itikamcılığının ve yayılmacı emellerinin açıkça bir kere daha ilan edilmesiydi. Hitler dönemi başlangıcının benzer motifleri bugün aynen sağcı F.Alman politikacıları tarafından kullanılıyor. F.Alman halkının kafasında "Südet", "Silezya", "A.Loren" vb. gibi hatta Demokratik Almanya topraklarının dahi "bir gün geri alınacağı" umulan "kaybedilmiş haklar" olduğu imajı diri tutulmak isteniyor. II. Dünya Savaşı sonuçlarının 40 yıl geçtikten sonra bile hazmedilemediğini, Avrupa'da ve

ÖZAL'IN KABA

(Baştarafı 1. sayfa)

Bu salt Özal'a münhasır bir görüş değildir. Evren hemen her zaman bu ve benzeri sözlerle askeri mahkeme yargılarına direktif yollamakta, siyasi davaları yönlendirmektedir. Rejimin tüm sivil ve asker görevlileri isterik bir anti-komünizmin militan sözcüleri gibi, her saat icra-ı sanat eylemektedirler.

Özal'ın sözleri için "yalandır" demek bile fazla. DİSK bir sendikadır, Barış Derneği de Barış Derneğidir. Her iki örgüt yöneticileri hakkındaki açılan davalar sürmektedir. Demecin bu davaları etkilemeye dönük yönü açıkça görülmektedir.

Asıl olan amaç, ABD'ye göz kırparak ilave ekonomik primler koparmaktır. Bu, Özal türü politikacı soyunun 1950'den buyana değişmeyen yöntemi olmuştur. ABD yönetimleri ekonomik yardım konusunda en pinti oldukları zamanda bile "antikomünizm" peşine düşerler. "hep cömert olagelmışlerdir."

DİSK işçi haklarını ödün-siz savunan bir sendikadır, anarşi ile ilişkisi yoktur, finans kaynağı ise üye işçilerin aidatlarından ibarettir, yasal bir örgüttür. Barış Derneği barışı savunmaktadır, yasal bir örgüttür. Bu örgütler, faşist Evren-Özal rejimi "suç" ilan etmiş olsa bile, asla suç olmayan çalışmalar yapmışlardır. Siyasal örgüt olmadıkları için komünist siyasi görevler üstlenmeleri de söz konusu olmamıştır.

KIBRIS'TA SEÇİM

(Baştarafı 1. sayfa)

başkan seçildi. Partisinin oylarını dahi alamayan ve Denktaş'a karşı tutarlı bir politika izleyemeyen Toplumcu Kurtuluş Partisi lideri Alpay Durduran'ın hataları Denktaş'a bu "zafer" in yolunu açtı. Kıbrıs'ta yaşayan Türk işçi ve emekçilerin partisi CTP adayı Özker Özgür başkanlık seçiminde %19 oylar Denktaş'ın artık "cemaat reisi" olamayacağını, Kuzey Kıbrıs'ta değneksiz dolaşmayacağını kanıtladı.

Başkanlık seçiminin haber verdiği bu geçiş 23 Haziran genel seçimleri doğrultuyup pekiştirdi. Denktaş'ın partisi %36 oylar aldı ve parlamento çoğunluğunu kazanamadı, 24 milletvekili çıkarabildi. (meclis 50 üyeli) CTP 12 milletvekili çıkardı. Bu, Kıbrıs Türk kesiminde işçi sınıfının, emekçi sınıfların, ilerici aydınların, faşizme karşı demokrasiden, savaşa karşı barıştan yana saf tutanların gücünü gösterdi. Orta sol bir parti olan TKP ise seçimlerden meclise 10 üye sokarak çıktı.

4 üyeli kazanan ve Türkiye'den getirilen göçmenlerin oylarını alan emekli sayıların partisi YDP'nin desteği Denktaş yanlısı bir hükümet kurulmasına kıl payı yetse bile gericiğin karşısında önemli bir blok oluşmuştur ve Evren-Denktaş ikilisinin planı bundan sonra belki hiç işlemecektir.

dünya barışını tehdit eden güçler arasında F.Almanya'nın giderek sıyrılıp öne geldiğini bu gelişmelerden izlemek mümkün.

Soruna ciddiyet kazandıran, F.Alman yöneticilerinin hesapsız tutumlarıdır. Kohl "Almanya'nın henüz çözümlenmemiş sorunları" derken açıkça toprak talebini dile getiriyor. CDU milletvekili Hupka buluşma'da, "BRD ülkenin hür olan parçasıdır. Almanya BRD'den daha büyüktür ve kesin sınırlar BRD değildir." derken bu yayılmacı düşünceleri saklamaya hiç gerek duymuyor.

"1939 sınırlarına geri dönme"... Bu tam bir macera ve Reagan politikasından güç alan bir çüretkârlık. Yalta Konferansı'nın Avrupa'daki bugünkü düzene ve istikrara temel teşkil eden kararlarını tartışmak, bugün bütün dünyayı yangın yerine döndürecek girişimlere hevesli olmak anlamına gelir. Avrupa ve dünya barışı, F.Alman gericiğinin bu yönde diriltmeye çalıştığı tarihsel rüyadan geçmiştir büyük zarar gördü ve bir daha görmemeli.

Nitekim F.Almanya'nın sağduyulu politik güçleri, SPD ve Yeşiller hareketi ve Alman Komünist Partisi hükümetin beslediği bu "rövanşist" eğilimlerin yarattığı tehlikeye dikkat çekerek Alman halkını uyardılar.

SUUDİ ARABİSTAN

(Baştarafı 2. sayfa)

olarak uzatılmaktadır. İkamet kartı kaybolduğunda ise yenisini alabilmek için 3 bin riyal ödemek şarttır. İzine giden işçiler pasaport işlemleri için de bin riyal ödemek zorundadırlar. Bütün bu haracı yanında kefalet yükümlülüğü sırasında hükümete bin riyal ödemek zorundayız. Tabii bu kefalet birden fazla kez alınmışsa her defasında yeniden ödemeye tabiyiz.

Buradan anlaşıldığı gibi, patron sömürsinden başka devlet de işçinin alınterine gözdükmiştir. Burada biriktirdiği birkaç kuruşu ülkesine geri göndermesini istememektedir.

Sağlık sorunlarına gelince; iş kazasına uğrayan bir işçi hafif yaralıysa devlet hastanelerinde eskiden parasız tedavi görüyordu ve yetersiz de olsa işçiye prim ödeniyordu. Yarası veya hastalığı ciddi durumda ise hak ettiği sosyal yardımların onda ikisi verilir memleketine geri gönderiliyordu. Şimdilerde ise bunların hiçbirini verilmemektedir, işçi kendi kesesinden tedavi olmakta, hatta ölüm vakalarında dahi işçi ailesine işçinin hakettiği yardımların zerrisini ödememektedirler. Cenazesini memleketine gönderme dahi işçi ailesine yüklenmekte, aksi takdirde burada toprağa verilmektedir.

Su anda Suudi Arabistan'da çalışan bütün yabancı işçiler için durum aynıdır. Hükümetinden, işçi hukuk mahkemesine, tekelci şirketlerden müesseselere kadar hepsi var gücüyle işçi hakları üzerine saldırıyor geçmektedir.

Bu ülkelerde çalışan bizlerin ve başka ülkelerdeki göçmen işçi ve emekçi kardeşlerimizin bellemesi gereken şu ki, kurtuluş yolu sanılan yabancı ülkelere çalışmaya gitme gerçekte kurtuluş yolu değildir. Ve er geç bu yabancı ülkelere geldiğimiz gibi açlığımızla, sefaletimizle üstüne üstelik kanımızı, alınterimizi, gücümüzü verdiğimiz ülkelere gördüğümüz aşağılık insan muamelesini de yüklenerek ülkemize geri dönmek zorunda kalacağız.

Bizlerin asıl kurtuluşu Türkiye'dir, Türkiye topraklarıdır. Bizler ülkemizde çalışan işçi-emekçi ve köylü kardeşlerimizin nihai kurtuluş mücadelesine omuz vererek kurtulabiliriz.

POLİS YASASI

(Baştarafı 1. sayfa)

günlukla Özal'ı ve Anap'ı hedeflemekle sınırlı tutulması idi.

Karşı çıktıkları neydi? Yasanın anti-demokratik özünü karşı çıktılar ama, tamamına değil. Daha çok polise "ahlâkçı zabıta" rolü veren hükümlerle ilgilendiler. "Modern Türkiye" görüntüsünü bozacağını endişe ettikleri bu hükümler onlara göre "laikliğe" ve dolayısıyla Türk ordusunun amaçlarına da ters düşüyordu.

En büyük yanlış da buydu. Yasa Türk ordusunun amaçlarına tam uygundu, çünkü bu amaç toplumu, asker kullanmaksızın zaptı rapı altında tutulmasıydı. Sıkıyönetim yavaşça kalkıyordu ama "sıkı polis" geliyordu. Uygulama sıkıyönetimden "olağanüstü" hal durumuna kaydırılıyor, bu da sıkıyönetim şartlarının polis örgütü aracılığıyla aynen korunması anlamına geliyordu.

Yasa, toplumsal yaşamın bugünkü işleyişine bir yenilik katmıyor. Eksilen de yok artan da. Bugün sıkıyönetim ne yapıyorsa, bunu polisin de yapmasını öngörüyor.

Yasa işkenceyi kurumlaştırıp bir ilk sorgu vahşeti olmaktan çıkardı ve yargılamanın doğal bir parçası haline soktu. Sanık için yargıç önüne çıktıkdan sonra da cangüvenliği sözkonusu olamayacak. Polis cezaevlerinde tutukluları alıp 15 gün süreyle işkenceye tabi tutabilecek. Hükümet, valiler, kaymakamlar ve polis örgütü aracılığıyla siyasi muhalefetin her türünü engelleyebilecek, bunu seçim günü dahi uygulayıp sonuç alabilecek.

Yasaya göre toplumda "suçlu" olmayan yoktur. Yasa, şimdi suç işlememiş veya işlemiyor olabilir. Ama yarın işlemeyeceğini kim bilebilir ki? İşte polis bu varsayımı dayanarak şüphe üretebilecek, dilediğini gözaltına alabilecek, sorulduğunda "suç işleyeceğinden şüphelendim" diyebilecek.

Yasa polisin keyfi zorbalığını "yasal zorbalık" haline getiriyor. Polis, gösteri ve miting dağıtırken "zor" ve "maddi güç" kullanabilecek. Adam öldüren polis tutuklanmayacak, görev icabı ise (!) —ve polis 24 saat görevli sayılacak— polis işlediği cinayetten sorumlu tutulup mahkum edilemeyecek.

Bu, insanların nefes almaya bile korktukları, kimse için can güvenliğinin bulunmayıp ve örneğini başka ülkelerde de gördüğümüz (meselâ Savak İran'ı gibi) POLİS DEVLETİ biçimidir.

GEMİNİN KAPTANI

(Baştarafı 3. sayfa)

kalari ve yaşadıkları saltanatlarıdır. İşçilerin ücret prangasıyla bağlı mahkumlar olup, kürek çektikleri bir gemide Şevket Yılmaz tempoyu artıran davulu çalmakta ve işçilerin karşısında utanmadan bu örneği vererek— kaptan köşkündeki kapitalistlere selam göndermektedir.

Evet, Türk-İş'in bu sarı yönetimine işçi sınıfımızın güveni yoktur. Ne var ki bu güvensizlik, ileride sürdürüleceği söylenen toplantılara katılmama şeklinde değil, aksine çeşitli engelleri, zorlukları aşarak katılıp bizzat yüzlerine haykırarak belli edilmelidir. Bu toplantılar göstermelik olmaktan kurtarılmalı, faşizmin yasaklarına işçi haklarının daha da geriletilmek istenmesine karşı tepkilerin yükseltildiği, acil taleplerin söylendiği alanlar haline getirilmelidir. Bu arada "en büyük Türk-İş, başka büyük yok!" şeklindeki yoz sızmaların önlenmesine çalışılmalı, işçi sınıfının güveni uygun gerçek sloganları seslendirilmelidir.

(Gerçek Gazetesinin Haziran 1985 tarihli 237. sayısından alınmıştır.)

MAÇKA'DA FÜZE RAMPASI MI?

(Baştarafı 3. sayfa)

bir milyon liraya fırlıyor. İstimlak edilen 12 dönüm arazinin bedeli hemen ödeniyor. Alan memnun, satan çok çok memnun. İnşaat 1984 yılının başında hemen başlıyor. İlk iş olarak 5 kamyon, bir kepçe, 10-15 işçi geliyor. Birbirinden 20-30 m. uzaklıkta, 30-40 ton su alacak biçimde beş tane kuyu açılmaya başlanıyor. Kuyuların derinliği yanlarına gitme olanağı olmadığı için —girmek yasak— bilinmiyor. Kuyu açma çalışmaları 1984 yazı boyu sürüyor. Yıl sonu bitiriliyor. TIR kamyonları bu kuyulara yerleştirilmek üzere kocaman çelik ve bakır kıvrık levhalar getiriyor. Daha bir sürü görevi bilinmeyen parçalar getiriliyor. Çevre halkı gelen malzemenin çoğunluğundan yapılacak tesisin önemini daha iyi anlamaya başlıyor. "Bu iş basit bir silah deposu işi değil, bu çok büyük bir iş olacak" diye düşünmeye başlıyor ve biraz da korkuyor.

Bugünlerde yine köyün yukarı tarafında 40-50 dönümlük düz bir arazinin daha NATO tarafından alınıp havaalanı yapılacağı söyleniyor. "Kuyu" inşaatları bitmek üzere. Kuyular çelik ve bakır levhalarla örtülüyor. Bu sefer de köyün yukarısına radar yerleştirileceği söylentisi doluyor.

İstimlak edilen 12 dönümlük alanın çevresi dikenli telle çevrili. Giriş için bir kapı var. Orada da nöbetçi bulunuyor. Bu tesisin işlevinin ne olduğunu kimse bilmiyor, kestiremiyor. Silah deposu mı? Füze rampası mı? NATO üssü mü? Bilemiyoruz. Ancak hortlatılan militarismin ya da SIA anlaşmasının somut bir uzantısı olduğundan kuşku duymuyoruz.

Bir Gerçek Okuru Gerçek gazetesinin Mayıs 1985 tarihli 236. sayısından alınmıştır.

GÜNEY AFRİKA

(Baştarafı 4. sayfa)

masını istiyor. Bu kararda SWAPO savaşçıları G.Afrika "güvenlik kuvvetleri" arasında ateşkes sağlandıktan sonra G.Afrika askerlerinin ülkeyi terketmesi, onların yerini B.M. birliklerinin alması ve serbest seçimler yapılması öngörüldü.

Namibia'daki bu son gelişmenin en ilginç bir yanı da, sözde "ulusal birlik hükümeti" nin işe başlaması münasebetiyle düzenlenen masraflı şenliklerde ABD, Büyük Britanya ve Fransa parlamento üyeleriyle diğer örgüt temsilcilerinin hazır ve nazır bulunmalarıydı! Bu manzara emperyalist güçlerin Birleşmiş Milletler kararlarına ne ölçüde değer verdiklerini ortaya koyduğu gibi, Güney Afrika Cumhuriyeti'nin ırkçı yöneticilerinin "uluslararası kamuoyu" derken neyi kastettiklerini de bir kere daha açığa vuruyordu.

FİSE KONGRESİ

(Baştarafı 3. sayfa)

ICFTU'ya bağlı IFFTU (Hür Öğretmen Sendikaları Federasyonu)'nun genel kurulu Marsilya'da yapıldı. Kongre'ye konuk gözlemci olarak çağrılan TÖB-DER iki kişilik bir delegasyonla genel kurul çalışmalarına katıldı.

IFFTU'nun genel sekretteri tarafından yazılan yürütme kurulu raporunda Türkiye'de TÖB-DER üzerinde yapılan baskılar protesto edildi. F.Almanya Eğitim ve Bilim Sendikası (GEW) başkanı ise yaptığı konuşmada, Türkiye'deki askeri faşist diktatörlüğü protesto ederek, TÖB-DER'le sürekli dayanışma içinde bulunduğunu belirtti.

III. Enternasyonal'in VII. Kongresi'nin 50. yılı

Antifaşist mücadelenin teorik temelleri ve mücadele taktikleri bakımından bir dönüm noktası

III. Enternasyonal VII. Kongresi 25 Temmuz - 20 Ağustos 1935 tarihinde Moskova'da yapılmış, 65 komünist partisinin ve çok sayıda uluslararası militan örgütün 513 delegesi katılmıştı.

VII. Kongre'nin önemi faşizme karşı mücadelede işçi sınıfının mücadelesine ilke ve taktiklerini teorik bir temele kavuşturmasıdır. Faşizm 1920'lerden itibaren Avrupa'da yükselmekte, Almanya'da ve İtalya'da iktidara gelerek bütün Avrupa'yı etkisi altına almaktadır. Diğer Avrupa ülkelerinde ve Balkanlarda faşist rejimler kurulmuştur. Faşizm, İspanya, Fransa ve Portekiz'de tirmanmaktadır.

Başta Hitler olmak üzere, faşist

yönetimler görülmedik bir silahlanma yarışi içindedirler. İngiltere yeni bir paylaşım savaşının başdöndürücü hazırlığı içindedir. Dünya savaş tehdidi altındadır.

VII. Kongre faşizme karşı mücadelenin esaslarını ve hatta her bir ülkenin özgül şartlarında bu mücadelenin nasıl örgütleneceği konularına açıklık getirdi, esaslar tesbit etti, işçi sınıflarını 50 yıl sonra bile geçerliliğini korumakta olan ilkelere donattı.

VII. Kongre'nin tartıştığı Dimitrof raporu (2 Ağustos'da sunuldu) bugün faşizme karşı mücadele edenlere yol gösteren temel bir belge olma niteliğini koruyor.

şik cephelelerin somut olarak maddeleşmesi çeşitli yol ve biçimlerle olacaktır, bu farklılıklar ilgili işçi sınıfı örgütlerinin durumuna ve karakterine, onların olgunluk derecesine, sözkonusu ülkedeki somut duruma ve uluslararası işçi hareketinde meydana gelen değişikliklere bağlıdır."

SENDİKALARIN BİRLİĞİ

VII. Kongre'nin onayladığı rapor faşizme karşı olma temeli üzerinde bütün işkollarındaki sendikaların, hem ülke ve hem de uluslararası düzeyde birleştirilmelerini istiyordu: "Biz sınıf bilincine varmış birleşik sendikalar istiyoruz... bu olgu sermayenin ve faşizmin saldırısına karşı işçi sınıfının en önemli barikatlarından birisidir. Sendikaların birleşmesi için sadece tek şartımız vardır: Onların sermayeye karşı, faşizme karşı savaşmaları ve sendika için, demokrasi için mücadele etmeleridir."

KİTLELERLE SAĞLAM BAĞLAR KURMAK:

VII. Kongre komünistlerin önüne şu görevi koydu: "Faşizm işçileri kendi legal örgütlerinden yoksun bırakmıştır. Onları faşist örgütlere girmeye zorlamıştır; yığınlar oralaradadır. Kimisi zorla kimisi ise kendi istekleriyle bu örgütlere katılmışlardır. Faşizmin bu kitle örgütleri bizim kitlelerle ilişki kuracağımız legal veya yarı-legal eylem alanlarımız olabilir ve olmalıdır da. Bu örgütler kitlelerin günlük çıkarlarını savunabilmemiz için bizim legal veya yarı-legal çıkış noktamız olmalıdır. Komünistler bu imkânlardan uzak duracaklarına bu örgütlerde yönetim kademelerini ele geçirmek için çalışmalıdırlar... Ve böyle bir çalışmanın devrimci işçinin kendisine duyduğu saygıya ve şerefine uygun düşmeyeceği şeklindeki önyargıdan tümüyle kurtulmalıdırlar."

Enternasyonal liderlerinden Wilhelm Pieck, Otto Grotewohl ile.

NASIL BİR DEMOKRASİ?

VII. Kongre, faşizme karşı işçi sınıfının önündeki acil hedefi "demokrasi için mücadele olarak" koymakla yetinmedi, buna açıklık getirdi.

Böyle bir durumda proletaryanın uğruna mücadele vereceği demokrasi liberal ve biçimsel bir burjuva demokrasisi olmayıp daha ileri ve daha yüksek bir demokrasiydi; böyle bir demokrasinin sosyal muhtevası güçlü olmalıydı, proletaryanın konumunu güçlendirmeli, haklarını ve imkânlarını geliştirmeli, sosyalist devrimin yolunu açmalıydı. O dönemde başlıca düşmanı, -faşizmi-, safdışı ettikten ve dönemin ana çelişkisi olan "faşist diktatörlük ile burjuva demokrasisi arasındaki çelişkiyi" çözdükten sonra emek ile sermaye arasındaki temel çelişkiyi çözmeye sıra gelecekti. Böylece işçi sınıfının esas düşmanının yani tekelci sermayenin yenilgiye uğratılması aynı zamanda burjuvazinin bütün olarak yenilmesi demektir.

FAŞİST DEMAGOJİYE KARŞI İDEOLOJİK MÜCADELE

VII. Kongre faşizme karşı mücadelede, faşizmin kitleleri kandırmak için başvurduğu binbir yalanın ve şartlandırmanın açığa çıkarılması için çalışmaya büyük önem verdi.

Faşizme karşı ideolojik mücadelenin önemi de büyüktü. Çünkü faşizm bir kısm kitleleri demagoji ve hile yoluyla aldatıyor ve şartlandırıyor. Faşistler her ulusun tarihindeki tüm değerli yanları kendilerine malediyorlar, kendilerini tarihteki kahramanların mirasçısı ve devamı olarak gösteriyorlar, kitleleri azgın bir milliyetçilik, şovenizm ve ırkçılıkla şartlandırıyorlardı. Bu nedenle Komünist Partiler halkların ulusal çıkarlarına karşı kayıtsız kalamazlardı, bir yandan kendi enternasyonalist konumlarının ve ideolojilerinin propagandasını yaparken, öte yandan gerçek ulusal gücün kendileri olduğunu göstermeliydiler.

VII. Kongre'nin bu kararları, faşizme karşı mücadele eden bütün güçlere ışık tuttu. Faşizm VII. Kongre kararlarını hayata geçirmeyi başaran işçi sınıfı partilerinin mücadelesiyle ve Sovyetler Birliği'nin geniş desteği ve uluslararası işçi hareketinin dayanışma gücüyle mağlup edildi. Kimi anti-faşist cephelelerin önu halk demokratik iktidarının kurulmasına açıldı, kimi cepheleler faşizmi alaşağı edip ülkeye demokrasi getirdiler. Bugün faşizme karşı mücadele eden güçler VII. Kongre'nin 50 yıldır geçerliliğini koruyan tezlerini hayata geçirmek için çaba gösteriyorlar.

FAŞİZM KARŞISINDA İŞÇİ SINIFININ BİRLİK MÜCADELESİNDEKİ GÖREVLERİ

VII. Kongre faşizme karşı mücadelede işçi sınıfının görevlerini şu temel noktalarda açıklığa kavuşturdu:

DURUMUN TESBİTİ:

Kongre Avrupa'daki duruma açıklık kazandıran şu tesbiti yaptı. Kapitalist bunalım şiddetlenmektedir. Devrimci dalga emekçi sınıfları sarmaktadır. "Egemen burjuvazinin kurtuluşu faşizmde arama eğilimi güçlenmektedir."

Kongre "emekçiler üzerinde eşi görülmemiş bir haydutluğun uygulanmak istendiğini ve zorba bir emperyalist savaşın hazırlıklarının yapıldığını" tesbit etti. Bu, Avrupa'daki durumun yolaçacağı kaçınılmaz sonucun önceden açıkça tesbit edilmesiydi.

FAŞİZMİ DOĞRU TEŞHİS:

Faşizmin siyasi niteliğine ve sınıf temeline ilişkin tartışmaları VII. Kongre olgunlaştırdı ve bu konudaki yanlışları mahkum etti. Faşizmi "Finans kapitalin en gerici, en şoven, en emperyalist unsurlarının açık terörcü diktatörlüğü" olarak tanımladı.

Kongre'nin faşizm tanımı zengin bir teorik muhteva taşıyordu. "Faşizmin her ülkedeki özelliklerini, ulusal özgüllüklerini araştırmamız, incelememiz ve izlememiz ve faşizme karşı mücadelenin biçimlerini ve eylem yöntemlerini buna göre belirlememiz gerekir..." demekle Kongre, tanımla yetinilmemesi gerektiğine dikkatleri toplamıştı.

Georgi Dimitrof

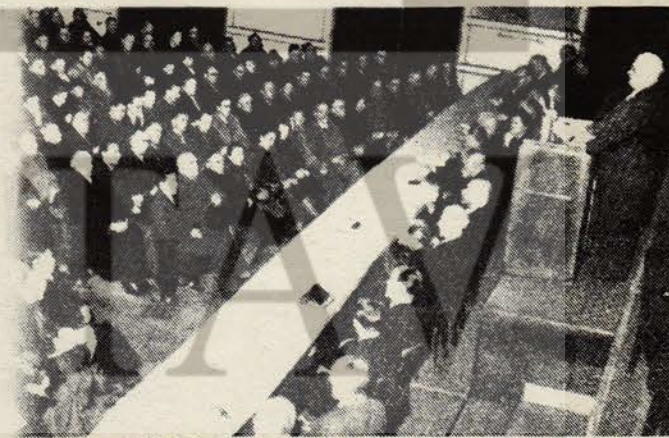
BURJUVA DEMOKRASİSİ-FAŞİZM:

VII. Kongre'nin en önemli tesbitlerinden biri de şu oldu: "Faşizmin iktidara gelişi-bir burjuva hükümetinin yerine bir başkasının geldiği basit bir değişiklik değildir... burjuva demokrasisinin yerini açık terörcü diktatörlüğe terkettiği bir değişikliktir." diyerek bütün dikkatlerin buna toplanmasını istedi. Bu önemliydi. Faşizmle burjuva demokrasisini -her ikisi de burjuva diktatörlüğüdür diyerek- aynı kefeye koyma, dolayısıyla politik hedefler ve mücadele taktikleri bakımından yeni gö-

revleri kavrama eğilimi işçi sınıfı saflarında yaygındı. Bu yanlışlığı aşılması oldu.

FAŞİZME KARŞI İŞÇİ SINIFININ BİRLİĞİ

VII. Kongre faşizmi yenilgiye uğratabilecek temel gücün işçi sınıfı olduğunu, bunda da işçi sınıfının BİRLİĞİNİN temel şart olduğunu tesbit etti. Bu Avrupa somutunda, faşizme karşı mücadelenin gereklerini henüz kavrayamamış sosyal demokratlara nasıl yaklaşılabileceğini de gösterdi, hem de her ülke için zenginlikler içeren bir formülle: "Hiç kuşkusuz çeşitli ülkelerde birle-

Wilhelm Pieck 30 Ocak 1946'da Antifaşist Partinin kapanış toplantısında konuşma yaparken.

Dimitrof Kalarof ile

III. Enternasyonal'in VII. Kongresi'nde yönetime seçilenler: Prezidyum üyeleri: Cachin, Dimitrof, Ercoli, Florin, Foster, Gottwald, Kolarof, Kuusinen, Lenski, Manuilski, Marty, Moskvın, Okana, Pieck, Pollitt, Stalin, Thorez, Wan Min Sekreterlik: Dimitrof (Genel Sekreter), Ercoli, Manuilski, Pieck, Kuusinen, Marty, Gottwald

Kim eskidi kim yeni kaldı?

III. Enternasyonal VII. Kongresi faşizme karşı mücadele edenlerin kılavuzu olan tezler oluşturdu. Bu tezlerin rehberliğinde faşizme karşı mücadeleyi yürütenler zafere ulaştılar. Bu tezlere aldırış etmeyip kendi bildiğini okuyanlar hüsrana uğradılar.

VII. Kongre tezleri III. Enternasyonal'in 13. Plenumunda oluştu, Dimitrof tarafından VII. Kongre'de okundu ve bütün komünist partilerince onaylandı. Bu tezlerle, gerek III. Enternasyonal platformlarında yapılan daha önceki tartışmalar, gerekse dünyanın her yerinde siyasi güçlerin konuya ilişkin tartışmaları temel teşkil etti. Bu tezlerin kökeni 15 yıllık bir teorik birikime dayanıyordu. Sadece komünistleri değil, sosyal demokratları, emekçi halk örgütlenmelerini ve demokrasiden yana bütün toplum güçlerini ilgilendiriyor, onlara da yol ve yordam gösteriyordu.

Bu tezler 50 yıldır geçerliliğini koruyorlar. Türkiye'de bugünkü anti-faşist

mücadelenin teorik sorunları bakımından VII. Kongre tezleri temel kaynak niteliğindedir. Yeniden ve yeniden okunup öğrenilmeli, ama ezberlenmeden, kavranarak öğrenilmelidir. Çünkü, papağan gibi bilseler bile, VII. Kongre tezlerinin ne dediğini hâlâ anlayamayanlar, Türkiye'de demokrasi güçleri arasında hayli yaygındır.

VII. Kongre'nin tezlerini "eskimiş" bulanların başında maceracı sol akımlar geliyordu. Bunlar faşizme karşı sabırlı bir geniş cephe çalışmasını ve herseyden önce de "burjuva demokrasisini savunma görevini" küçümsüyor, işçi sınıfının böyle bir görevi üstlenemeyeceğini, onun görevinin her zaman ve her yerde "devrim yapmak" (!) olduğunu ileri sürüyorlardı. Şimdi bunların büyük bir kesimi bu "yüksek amaçlardan" vazgeçmek şöyle dursun, burjuva reformizminin arkasında, faşizmin yıkılıp gideceği günü beklemekteler. Bu sonuç man-tıksaldır. Madem ki demokrasiyi savun-

mak burjuvaziye düşerdi, bugün faşizmi göndermek de onun görevi olmalıydı.

Böyle keskin konulardan kaçarak VII. Kongre tezlerini "komünizmin sulandırılması" diye niteleyen bir kısım aydın -mesela Birikim ve bugünkü Yeni Gündem çevresi - ise, geldikleri noktada demokrasiyi "liberal" saydıkları Türk burjuva kesimlerinden bekler konuma sürüklenmişlerdir. Bu "akıl ve sağduyunun sulandırılması" değil de nedir? Komünistlerle diğer anti-faşist güçlerin cephe beraberliğini "komünizmden ödün" vermek olarak görüyorlarken bugün komünistlerin gelmek için ne "ödünler" verdiklerini yakinen biliyoruz. Gerçekten de, faşizme karşı mücadeleyi bunlar gibi anlayabilmek için, işçi ve emekçi sınıfların davasına sırt çevirmek, burjuvazinin sofrasına oturmak gerekirdi. VII. Kongre kararlarına "kul" takanların akıbetleri belli olmuştur. Onlar eskimiş ama VII. Kongre kararları yeni kalmıştır.